

ELS ORIGENS

A principis de l'any 1942, l'Atlètic, un club de futbol fundat a Palma l'any 1922, es veia abocat a la seva desaparició, ja que era imminent la urbanització de la zona anomenada sa Punta, on confluïen les carreteres de Sóller i Valldemossa al final de l'actual carrer de 31 de Desembre, i en la qual estava ubicat el seu terreny de joc.

Des de la seva fundació, l'Atlètic, havia arrendat el camp de sa Punta, ubicat a l'indret citat, i allà jugava els seus partits. Com és de suposar, el club no tenia cap possibilitat de construir un camp a expenses seves i tampoc existia l'alternativa de arrendar-ne un.

Unes gestions fetes amb el Mallorca no donaren fruit, i aleshores s'adreçaren al Balears, club fundat l'any 1920 al unir-se el Mecánico, equip format majoritàriament per treballadors metal·lúrgics de la companyia *Isleña de Navegacion* i el Mallorca F.C. (res a veure amb el Reial Mallorca actual) que disposava, també com a llogater, d'un terreny de joc a la barriada dels Hostalets, anomenat camp de Son Canals.

Bartomeu Llabrés Albertí, fundador
i primer president del Balears

Antoni Forteza Pinya, fundador
i primer president de l'Atlètic

En un curt espai de temps, les dues entitats arribarem a un acord. L'Atlètic anteposaria el seu nom al Balears, i aquest conservaria els colors blanc i blau de la seva camiseta. La fusió fou ben acollida per les dues aficions i a partir del mes de març de 1942, ja es jugaren alguns partits preparatoris.

A principis de juliol es va formar una junta directiva presidida per Pere Serra Cladera, i quasi tots els jugadors dels dos equips s'integraren en el nou Atlètic Balears.

Només restava que començàs la competició, cosa que finalment va succeir el 13 de setembre de 1942, enfrontant-se al Camp de Son Canals l'Atlètic Balears i el Poblense.

5 de febrer de 1939. Camp de sa Punta: equip de l'Atlètic. Partit contra el Constància. Amengual "Rata", Felipe, Oliver, Planas, Genovart, Torres, Mesquida, Reus, Fluxà, Serra i Gregorio

1941. Camp de sa Punta: equip del Baleares, partit contra l'Atlètic. Arbós, Homar, Brondo, Rodríguez, Alzamora, Castro, Valls, Lage, Reus, Pueyo i Pont

DE SON CANALS A L'ESTADI BALEAR

1942-43. Campionat regional. En la temporada en que l'Atlètic Baleares va començar la seva singladura, encara no existia la tercera divisió de futbol. Hi havia la primera i la segona i en cada província d'Espanya, es jugaven campionats regionals on els primers classificats disputaven entre si sengles eliminatòries per tal d'ascendir a segona divisió.

L'Atlètic Baleares ben prompte tengué la plantilla completa, ja que comptava amb quasi tots el jugadors que havien defensat el colors de l'Atlètic i del Baleares. Hi havia jugadors abastament no sols per a formar un equip competitiu, sinó per tenir també un equip reserva com tenien els clubs més significatius: Constància, Mallorca, Manacor, etc.

Els aficionats esperaven amb impaciència i il·lusió el començament del campionat. Aquest s'inicià al camp de Son Canals el 13 de setembre de 1942 i el rival fou el Poblense. El resultat va ser de 3 a 0 a favor dels locals. El primer gol que aconseguí el novell Atlètic Baleares en competició oficial fou obra del jugador Bernabé.

Classificació

Mallorca	18 punts	Espanya	7
Atl. Baleares	16	Gimnástica	5
Poblense	10	Manacor.	4

1943-44. Tercera divisió. Fou a partir d'aquesta temporada quan es va crear la tercera divisió a nivell nacional. El grup on s'integrà l'equip blanc-i-blau estava format per equips catalans i mallorquins. Aquesta circumstancia va motivar un replantejament dels objectius del club. Era evident que el pressupost econòmic no seria el mateix, ja que les despeses per desplaçaments augmentarien de forma considerable. El president fundador va dimitir, i el seu lloc el va ocupar Josep Ramon Serra que encapçalava una directiva de desset membres. El català Sorribas continuaria com entrenador.

En aquesta primera temporada en una com petició de caràcter nacional, l'equip va pecar d'inexperiència, però el cert és que, tal com es va demostrar al llarg del campionat, la línia atacant era més que acceptable, però no es podia dir el mateix de la defensiva que va encaixar golejades estrepitoses. Al final, no sense alguns ensurts, es va poder salvar la categoria.

Classificació

Mallorca	26	Sant Martí	19
Tarragona	23	Granollers	15
Reus	22	At. Balears	14
Girona	20	Lleida	11
Terrassa	20	Figueres	10

1944-45. Tercera divisió. Tal com ha succeït en no poques ocasions, es va iniciar amb incerteses quant a la supervivència del club. El problema no era l'altre que l'econòmic. Altre pic va dimitir el president, i després d'innombrables gestions conduïes pel senyor Antoni Forteza, fundador de l'Atlètic, un nou president, el senyor Francesc Tomàs va poder formar una nova directiva en la que hi figuraven varis membres de l'anterior.

L'entrenador seria Gabriel Bonnin (a) Xato, i l'equip estava format en la majoria per jugadors mallorquins. Des d'un principi, l'Atlètic Balears s'havia preocupat molt del planter, aleshores entrenat per un personatge entranyable que durant molt d'anys fou sant i senya del club; ens referim a Joaquim Fuertes Grimalt "Xim". Aquesta temporada, dos jugadors pujaren al primer equip des del juvenil: Marroig, un excel·lent extrem esquerre que va arribar a ser titular indiscutible del València i del Corunya a la primera divisió, i Alorda, un jugador de classe depurada que, anys després i jugant a segona divisió amb el Las Palmas, va contribuir a l'ascens d'aquest equip a la primera divisió.

Aquest pic, la part esportiva va anar bastant millor i la categoria es va conservar sense passar gaire pena.

Classificació

Tarragona	32 punts	Reus	18
Levante	25	Atl. Balears	16
Girona	20	Granollers	15
Sant Martí	19	Lleida	12
Júpiter	19	Terrassa	4

1945-46. Tercera divisió. Es va produir un nou ensurt per l'equip fusionat. La Federació Espanyola de Futbol va creure oportú incloure els dos equips mallorquins (Atlètic Balears i Constància) en un grup de clubs valencians amb l'additament del Teruel. Això va fer que les despeses per desplaçaments s'incrementassin ja que no havia vaixell diari des de Palma a València i a l'inrevés, i el viatge a Terol també era complicat.

A finals de novembre, una altra notícia, gairebé esperada, va remoure l'afició. Guillem Pont va fitxar pel Real Madrid. En el moment del traspàs, Pont comptava amb 25 anys i estava en la seva plenitud. Ja queda dit que ocupava el lloc de mig centre, que, segons l'esquema tècnic amb què es jugava aleshores (dos defenses, tres mitjos i cinc davanters) era molt important a l'equip ja que, tenint cura de la defensa, abastava també la línia atacant. El Real Madrid va pagar a Pont unes 220.000 pessetes i, durant molt de temps, fou la quantitat més grossa pagada a un futbolista balear. L'Atlètic Balears no va cobrar un cèntim, però el Real Madrid es va comprometre a celebrar a Palma un partit amistós. Pont jugaria com a titular del Real Madrid per espai de vuit temporades i en diverses ocasions fou seleccionat per jugar amb la selecció espanyola, cosa que finalment no va fer.

L'Atlètic Balears va disputar la lligueta d'ascens a segona divisió. Només es classificava un equip, i la pugna estava entre el Llevant i l'equip de Son Canals. Per tal d'assegurar la classificació l'equip valencià havia d'incrementar el seu coeficient de gols. Ho va fer amb escreix, ja que el darrer partit el va guanyar al camp de l'Almansa per 0 gols a 11. Sobren comentaris.

Classificació

Levante	33 punts	Acero	17
Constància	27	Sueca	14
Atl. Balears	24	Carcaixent	14
Xàtiva	21	Malvarrosa	9
Saguntí	18	Teruel	3

Lligueta d'ascens a segona divisió

Levante	15 punts	Constància	7
Atl. Balears	15	Elx	7
Albacete	12	Almansa	4

1946.47 Tercera divisió. De moment no es tenia entrenador, però Joaquim Fuertes "Xim", sempre disposat, s'encarregaria provisionalment d'aquesta funció. Gairebé a punt de començar la competició, Sebastià Alzamora fou designat entrenador del primer equip.

La temporada va transcorre en normalitat llevat del fet que va produir la no-vinguda del Real Madrid a jugar el partit amistós contra l'Atlètic Balears estipulat en el traspàs de Guillem Pont.

Classificació

Segarra	29 punts	Malvarrosa	14
Mestalla	28	Acero	13
Atl. Balears	27 punts	Sueca	13
Xàtiva	17	Carcaixent	12
Constància	16	Saguntí	9

1947-48. Tercera divisió. Altre pics els equips mallorquins passaren a jugar contra clubs catalans. Queda dit que era una aspiració sostinguda per tots ells ja que cada dia, manco els diumenges, es podia viatjar en vaixell cap a Barcelona. A principis de temporada el senyor Josep Mora Grisol fou nomenat nou president del club, encapçalant una junta directiva de vint persones i com entrenador continuava Sebastià Alzamora

Classificació

Girona	40 punts	Sant Martí	25
Sant Andreu	33	Espanya I.	24
Júpiter	31	Sants	24
Lleida	27	Atl. Balears	23
Constància	25	Reus	21
Terrassa	25	Tortosa	21
Igualada	25	Granollers	13

1948-49. Tercera divisió. Davant la perspectiva del retorn de la rivalitat ciutadana, amb el consegüent augment de l'interès per part dels aficionats i del fet que la visita del Mallorca i del Constància a Son Canals representava l'obtenció d'unes bones taquilles, la junta directiva i el club vivien uns moments de certa eufòria. Així, a finals de juny, es va contractar com a entrenador Manuel Cros, exjugador de l'Europa de Barcelona, que havia estat internacional defensant els colors d'Espanya contra Itàlia, en un partit jugat a València.

En el primer partit de lliga, l'Atlètic Balears va posar en pràctica un nou sistema de joc que feia poc s'havia introduït a Espanya. Es tractava de la cèlebre WM. En principi va tenir molts de detractors ja que amb aquest sistema el joc era més defensiu.

Els primers resultats de l'Atlètic Balears no foren molts bons i, tal com passa ara, passava llavors: l'entrenador Cros fou destituït. Va ocupar el seu lloc Pere Solé, antic mig centre de l'Espanyol i

també exjugador internacional. L'equip va millorar no havent-hi cap problema per conservar la categoria.

Classificació

Lleida	37 punts	Igualada	25
Zaragoza	32	Escoriaza	25
Mallorca	31	Atl. Balears	24
Sant Andreu	31	Arenas	24
Terrassa	26	Júpiter	24
Huesca	25	Sant Martí	24
Constància	25	Atl. Zaragoza	19

1949-50. Tercera divisió. La lliga que estava a punt de començar s'havia ampliat fins a 18 clubs. La mesura semblava encertada, ja que, malgrat els equips haurien de fer alguns desplaçaments més, els campionats no finalitzarien tan prest. Es podrien estalviar la sèrie de torneigs que s'organitzaven per tal de completar la temporada.

A finals de juny, l'Atlètic Balears va contractar com a entrenador Esteve Platko el qual havia fet una molt bona campanya en el Constància i, a més a més, tenia experiència en l'aplicació del sistema W.M.

Al setembre, l'Atlètic Balears va canviar la seu social. Va abandonar les dependències que ocupava dins el local de l'Assistència Palmesana, a la plaça de la Palla, i es va traslladar al Bar Avenida, a les avingudes, que en un temps havia estat seu de l'Atlètic. A les avingudes sols hi varen estar poc mes d'un any. Un altre trasllat els va dur al passeig del Born, concretament al Cafè Born.

A mitjan temporada, un fet va encrespar l'afició. En el passat, l'Atlètic Balears havia cedit de bon grau algun jugador al Mallorca, i durant la temporada el club vermell es va adreçar als de Son Canals demanant la cessió d'Alorda, però aquest cop l'Atlètic Balears no hi va accedir. Sembla que es varen rebre fortes pressions del governador civil Jose Manuel Pardo Suàrez, i el club va haver de torçar el coll.

Classificació

Sant Andreu	49 punts	Granollers	35
Tortosa	46	Catarroja	35
Xàtiva	44	Reus	34
Manacor	44	Júpiter	32
Mataró	40	Sants	27
Segarra	39	Constància	25
Atl. Balears	39	Igualada	24
Terrassa	38	Acero	17
Sant Martí	38	Sueca	6

1950-51. Tercera divisió. A mitjans de la temporada anterior havia dimitit Josep Mora i el seu lloc el va ocupar el senyor Antoni Castelló

El 8 d'agost es feien públics els noms dels equips que formarien el grup cinquè de la tercera divisió. En aquell temps, la composició dels grups era complicada. Un any, 14 equips; l'altre, 16; després, 18 i ara serien 17. També ho era la procedència territorial. Un any tocava jugar amb equips catalans; l'altre, valencians; l'altre, afegint-hi equips d'Aragó. Ara serien equips valencians, murcians i mallorquins. Totes aquestes variacions eren molt negatives i dificultoses a l'hora de confeccionar els pressuposts. A la junta directiva no li agradava gaire haver de jugar en aquest grup i anunciava que farien el possible per jugar amb catalans i aragonesos.

Es va començar el campionat sense entrenador i la seva funció la complia el secretari tècnic Joan Obiols. Malgrat tot, a la vuitena jornada no havia perdut cap partit i anava classificat en primer lloc. A mitjan temporada es va fitxar com entrenador el mític ex jugador del Real Madrid, Gaspar Rubio. L'equip es va refermar a la capçalera de la taula classificatòria.

Classificació

Atl. Balears	43 punts	San Javier	31
Alacant	43	Villena	30
Castelló	40	Novelda	30
Manacor	39	Segarra	28
Imperial	35	Constància	27
Elx	34	Xàtiva	27
Naval	33	Eldense	20
Oriola	33	Cieza	10
Catarroja	33		

Lligueta d'ascens a segona divisió

Atlètic Balears	13 punts	Huelva	11
Alacant	11	Cacereño	11
Betis	11	Guadalajara	10

Ascendiren a segona divisió, l'Atlètic Balears i l'Alacant

Temporada 1942-43. Camp de Son Canals: Atlètic Balears-Poblense.
13 de setembre de 1942. Primer partit oficial de l'Atlètic Balears.
Gil, Amengual, Brondo, Alzamora, Pont, Rodríguez, Sureda, Matas,
Bernabé, Albella i Homar

Temporada 1950-51. Primer ascens a segona divisió. Camp de Son Canals
 German, Sureda, Soler, Pueyo, Àlvarez, Alorda, Gaspar Rúbio (e) Marroig, Calpe,
 Miguelín, Duel, Tomàs, Simonet i Joan Tortella (massatgista)

Temporada 1942-43.
 Pere Serra Cladera,
 primer president de
 l'Atlètic Balears

Joan Amengual
 Ferragut, "Rata"

Guillem Pont Serra

Bernat Canyelles
 Perelló

Pere Marroig Frau

Jaume Alorda Cabot

Jeroni Duel González

Jaume Brondo Ferrer

Bartomeu Mas Oliver

Miquel Diego Coll

Antoni Amengual Gay

Josep Pueyo Chaubel

Antoni Prats Ferrer

Miquel Pons Gost,
Miguelin

Gaspar Rúbio Meliá,
entrenador.
Temporada 1950-51,
ascens a segona divisió

Antoni Castelló Salas,
president.
Temporada 1950-51,
ascens a segona divisió

1951-52. Segona divisió. Ben aviat els seguidors blanc-i-blaus varen baixar dels nigns ja que, per motius familiars, el president Castelló es va veure obligat a absentar-se de Palma durant un temps i va delegar les funcions en el senyor Llorenç Roses Rovira. Aquest, pocs dies després, manifestava a la premsa que veia totalment impossible reunir les 400.000 pessetes que, segons ell, es necessitaven per afrontar la temporada amb un mínim de garantia. Proposava que els clubs que s'havien de desplaçar a la península Ibèrica s'unissin per demanar ajudes a les autoritats civils i a les esportives, ja que la partida de desplaçaments s'enduia la major part del pressupost.

Els aficionats no les tenien totes segures, però unes setmanes després va tenir lloc una assemblea de socis, on es va proposar, per aclamació, que Antoni Castelló, el qual ja havia retornat a Ciutat, fos el president i Llorenç Roses el vicepresident. Les coses s'aclariren una mica. Poc després Gaspar Rubio que estava indecís, va acceptar continuar com entrenador.

A mesura que anava avançant el campionat les dificultats econòmiques s'uniren a les esportives (lesions, sancions...) i el transit per la segona divisió fou força dificultós. Al final es va poder salvar la categoria.

Classificació

Màlaga	42 punts	Córdoba	29
Mestalla	40	Atl. Balears	28
Alcoià	36	Linense	26
Hércules	36	Plus Ultra	25
Múrcia	33	Granada	24
Mallorca	32	Levante	24
Salamanca	32	Alacant	24
Melilla	30	Cartagena	19

1952-53. Segona divisió. El president Castelló va dimitir. Una persona que en principi havia estat rebuda amb recel, se n'anava enmig del respecte i l'agraïment de la família blanc-i-blava. El senyor Joan Roca Rubicós va acceptar la presidència del club, sense fer cap referència sobre quin seria el seu equip directiu. Per entrenar l'equip fou designat el mallorquí Andreu Quetglas.

Ja des de l'inici, l'equip de Son Canals va ocupar quasi sempre els darrers llocs de la taula classificatòria; només cap al final va millorar una mica. Llavors succeïren un fets que varen deteriorar per molts d'anys les relacions entre l'Atlètic Baleares i el Reial Mallorca.

El dia 2 de maig, abans del darrer partit, els últims llocs de la classificació estaven ocupats pels següents equips: Oriola 24 punts, Atlètic Baleares 23, Plus Ultra 22 i Cacereño, 17. Davallaven tres equips i, donat que Plus Ultra i Cacereño estaven descendits, la pugna per l'altre lloc estava entre l'Oriola i l'Atlètic Baleares.

Precisament l'Oriola jugava a Palma contra el Reial Mallorca, mentre que l'Atlètic Baleares ho feia a Cáceres. Si els dos equips de Palma guanyaven els seus partits l'Atlètic Baleares conservava la categoria.

Certament l'equip blanc-i-blau no va fer el que tocava, ja que fou derrotat pel Cacereño (3 a 1) però el Reial Mallorca va deixar la gent de Son Canals amb la mosca darrere l'orella ja que va perdre a es Fortí per 0 a 3..! Si l'Atlètic Baleares arriba a guanyar...

Classificació

Jaén	41 punts	Granada	30
Hèrcules	38	Linense	29
Atl. Tetuán	36	Múrcia	29
Las Palmas	35	Oriola	26
Melilla	33	Córdoba	26
Mestalla	33	Atl. Baleares	23
Alcoià	30	Plus Ultra	22
Mallorca	30	Cacereño	19

1953-54. Tercera divisió. Podria pensar-se que el descens hauria deixat l'Atlètic Baleares en una situació límit, abocat a la desaparició. Com havia estat en els onze anys que duia de vida, i com seria durant tota la seva història fins al dia d'avui, el club blanc-i-blau sobreviuria a la crisi.

L'11 de juny de 1953 hi va haver una transcendental (quasi totes ho eren) assemblea de socis, en la qual, per unanimitat, el senyor Gabriel Ferrer Homar fou elegit president del club. Es va confeccionar una plantilla integrada majoritàriament per jugadors mallorquins (alguns d'ells havien pujat al primer equip des del juvenil).

De tot d'una, les dificultats econòmiques habituals inquietaren als aficionats. Després la cosa va millorar i la temporada 1953-54 fou una de les més plàcides que va viure el club blanc-i-blau en aquelles èpoques. Mai no va transitar per llocs de perill; al contrari, sempre va rondinejar els llocs quart i cinquè.

Classificació

Terrassa	49 punts	Reus	36
Girona	45	Badalona	36
Sant Andreu	43	Tortosa	35
Europa	41	Vic	34
Maó	39	Sants	33
Manresa	38	Mataró	30
Atl. Baleares	38	Granollers	29

Manacor	37	Sant Martí	27
Constància	37	Horta	21
Tarragona	36		

1954-55. Tercera divisió . Una disposició de la Federació Espanyola de Futbol va fer que la tercera divisió sofrís una revolució dràstica. Es tractava d'eliminar el professionalisme en aquesta categoria, i al mateix temps convertir-la en una categoria regional. Per desacord amb aquesta mesura va dimitir el president Gabriel Ferrer i el va substituir el senyor Gabriel Genovart Riera. La plantilla va quedar composta majoritàriament per jugadors residents a Mallorca i per jugadors peninsulars venguts a Palma per tal de complir a la illa el Servei Militar. L'entrenador seria Antoni Ferrer.

Pocs dies després, el 12 de setembre, va començar la lliga. L'Atlètic Balears no la va iniciar gaire bé. Tant és així que el 22 d'octubre (quan s'havien jugat set partits) l'equip ocupava un dels darrers llocs de la classificació. Aquest dia, el president va fer aquestes manifestacions: *“El presidente del Atlético Baleares ha dicho ¡basta! No vine al club para lanzarle a la pendiente del descenso. Estoy dispuesto a superar este mal momento, y a rectificar errores. Una semana más para meditar y luego rectificar.”*

Les primeres mesures foren: donar la baixa a De la Torre por *“su desgana y falta de interés”*, acceptar la dimissió de l'entrenador Antoni Ferrer, el seu substitut fou, és clar! Gabriel Bonnín, que estaria assessorat pel símbol blanc-i-blau Joan Amengual (“Rata”) i, un poc més endavant, el primer de desembre, va destituir tota la junta directiva. L'equip va millorar i s'estabilitzà la situació

Classificació

Mallorca	20 punts	Atl. Balears	14
Constància	19	Binissalem	12
Manacor	18	Porreres	10
Poblense	15	Santanyí	4

1955-56. Tercera divisió. Jaume Brondo i Gabriel Bonnín estarien a càrrec de la preparació tècnica i física, si bé Brondo tendria també fitxa de jugador. La secció *“Run Run”* del diari *Baleares*, sempre ben informada, aventurava que el pressupost de fitxatges era de 280.000 pessetes.

Només feia un any que s'havia anunciat la no-admissió de jugadors professionals en el futbol de tercera i ja havia sorgit la figura de l'amateur compensat. Sota aquesta capa s'aixoplugaven quasi tots els jugadors que venien de fora. Estudis, canvis de residència, oportunitat d'un treball...eren els motius al·legats. També els clubs anaven a la caça i captura de futbolistes que venien a Mallorca a fer el servei militar. Certament la frase *“feta la llei feta la trampa”* es podia aplicar sense cap reserva al món del futbol.

La temporada va començar molt bé per a l'Atlètic Balears. A mitjans d'octubre els aficionats no cabien dins la pell. Amb cinc partits jugats, encapçalaven la classificació, només havien cedit un empat i, per si això fos poc, amb un Son Canals a vessar, havien guanyat al Reial Mallorca per 3 a 2.

S'havia començat bé i també s'hi va acabar. Un partit abans de finalitzar el torneig, el Balears ja era el virtual campió.

Classificació

Atl. Balears	27 punts	Soledat	16
Mallorca	25	Constància	15
Poblense	19	Binissalem	15
Manacor	18	Santanyí	14
Espanya	18	Porreres	13

Lligueta d'ascens a segona divisió

Levante	20 punts	Cartagenera	13
Alacant	20	Maó	11
Eldense	17	Tortosa	9
Atl. Balears	14	Granollers	7

1956-57. Tercera divisió. Pel mes de juliol es va publicar la llista dels components del grup balear en el qual, per no perdre el costum, hi tornava a haver canvis. S'hi afegien ara els clubs menorquins i el nombre de participants era de 18 clubs.

Abans de començar la temporada, però, els aficionats dels dos equips ciutadans tenien de què xerrar.

El cas era que el porter Florentino, una jove promesa del València, havia estat destinat a Palma per tal de fer el servei militar. Els dos clubs locals es disputaven la fitxa, però fou el Reial Mallorca després d'un llarg tira i arronsa el qui finalment aconseguí la cessió.

L'Atlètic Balears no havia començat gaire bé la lliga, i els resultats no es corresponien amb la plantilla que tenia. Dues derrotes seguides l'havien apartat del segon lloc, i l'entrenador Brondo ja començava a ser qüestionat. Una remuntada espectacular catapultar cap a la segona plaça.

El dia 9 de desembre es jugava el Reial Mallorca-Atlètic Balears al Lluís Sitjar. El resultat d'1 a 1 va disparar l'eufòria de l'afició blanc-i-blava; però, a principis de gener, una notícia va deixar bocabadats els seguidors del club de Son Canals. Era aquesta: l'Atlètic Balears i l'entrenador Brondo havien cancel·lat el contracte que els lligava. La notícia semblava no tenir ni cap ni peus, ja que l'Atlètic Balears ocupava el segon lloc de la classificació, empatat amb el Reial Mallorca, que era el primer. Però sí, la notícia era certa i ben certa, ja que, poc després, el mateix Brondo va declarar que la directiva volia imposar-li com a assessor tècnic un entrenador argentí que aleshores vivia a Palma. Brondo s'hi va negar de totes totes i es va estimar més anar-se'n.

Suposam que el tal entrenador no devia tenir el títol per a exercir, ja que el seu nom mai no aparegué a la premsa. Al final es va fitxar Antoni Barceló com a responsable tècnic de l'equip.

Al llarg de la temporada, un fet que va indignar l'afició blanca i blava, fou la destitució per part de la Federació Balear de Futbol, del senyor Francisco Canalejo, coronel d'Aviació que al ser destinat a Mallorca, es va implicar de manera molt intensa amb el club de Son Canals ocupant durant varies temporades el càrrec de vicepresident.

Classificació

Mallorca	57 punts	Ciutadella	34
Atl. Balears	49	Binissalem	33
Felanitx	47	Alaró	31
Manacor	46	Murense	28
Constància	40	Sóller	25
Maó	37	Alaior	21
Soledat	35	Santanyí	18
Poblense	35	Porreres	18
Espanya	35	Menorca	14

Eliminatòria ascens a segona divisió

Atl. Balears 1, Gandia 1 Gandia 3, Atl. Balears 3
Desempat jugat a València: Gandia 2, Atl. Balears 0

1957-58. Tercera divisió. Tot i que arrel de perdre l'eliminatória d'ascens a segona divisió el president Gabriel Genovart havia dimitit, poc després va re considerar la seva decisió i es va confeccionar una il·lusionant plantilla de jugadors. Tornaren al equip els veterans i estimats Alorda i Marroig i fitxaren entre d'altres, Crespí del Reial Mallorca, Bermell, Cintas i Fita. Com entrenador el valencià Joan Navarro que els anys 40 havia defensat els colors blanc-i-blaus.

El fixatge de Crespí esdevingué polèmic. Ell i Joan Morro havien jugat la darrera temporada amb el Reial Mallorca. Com sia que passaven els dies i el seu equip no demostrava cap interès per la seva renovació, contactaren amb l'equip blanc-i-blau al qual si l'interessaven els dos jugadors. En breus dies varen subscriure la fitxa. Llavors el Mallorca va reaccionar i va fer una forta pressió sobre els dos jugadors perquè tornassin enrere el compromís subscrit amb l'Atlètic. Balears. Francesc Crespí no va cedir però Joan Morro va subscriure fitxa per l'equip degà.

Joan Morro va suplicar a l'Atlètic Balears que no presentas la fitxa a la Federació. Conscients de que Morro no havia pogut suportar l'enorme pressió feta pel Reial Mallorca, i en un gest magnànim, la directiva va rompre la fitxa signada pel davanter. Així eren les coses en aquells temps.

Tornant al campionat, s'ha de dir que fou una lliga molt disputada. Al Reial Mallorca el presidia una persona que va ser un gran president, el senyor Jaume Rosselló, i que aquell any havia format un molt bon equip. Ja des del començament, es va consolidar en el primer lloc i així va acabar. Per al subcampionat hi va haver una lluita aferrissada entre el Constància i l'Atlètic Balears. Una setmana era segon un, i la setmana següent, l'altre. Al final el segon lloc fou per l'Atlètic Balears.

Classificació

Mallorca	57 punts	Menorca	29
Atl. Balears	49	Alaró	28
Constància	48	Alaior	27
Manacor	41	Murense	26
Ciutadella	35	Sóller	26
Espanya	31	Soledat	22
Porreres	31	Poblense	20
Felanitx	29	Binissalem	16
Maó	29		

Eliminatória ascens a segona divisió

Castelló 5, Atl. Balears 3 Atl. Balears 1, Castelló 1

1958-59. Tercera divisió. Gabriel Genovart Riera, que durant quatre anys havia pilotat amb encert la nau blanc-i-blava, dimitia de forma irrevocable del seu càrrec i amb ell tota la junta directiva. Per si això no era poc, una altra circumstància minvava la moral dels aficionats. Els propietaris del camp de Son Canals promogueren una demanda de desnonament i el cos social de l'Atlètic Balears temia que es repetiria el cas de l'Atlètic amb sa Punta.

L'animosa penya Bar Avenida va proposar al senyor Rafel Vaquer Julià per al càrrec de president i l'assemblea de socis el va acceptar per aclamació. Ben prompte es va veure que Rafel Vaquer era un president d'empenta. A més de formar, a les ordres de Joan Navarro, una plantilla que semblava competitiva, va donar les primeres passes per la construcció d'un nou camp.

Una assemblea de socis convocada per tractar de la construcció del camp, va comptar amb una gran assistència. El president va dir que l'assumpte de Son Canals no tenia solució i que prest o tard l'Atlètic Balears hauria de deixar el camp. Per tant, calia afrontar el problema sense més dilacions i així, va presentar el projecte que la premsa ja havia avançat. Tímidament algun assembleista va insinuar la possibilitat de fer un camp sense tantes pretensions. Ràpidament la

majoria el va silenciar. La gent volia un camp gran i, si pogués ser, millor que el del Reial Mallorca; no en mancava d'altra! Es va donar un vot de confiança a la directiva i, entre aplaudiments i grans dosis d'eufòria, va acabar l'assemblea.

Tot i que l'equip practicava un bon futbol, no li va acompanyar la sort. Els que jugaren les eliminatòries d'ascens foren el Reial Mallorca i el Constància

Classificació

Mallorca	54 punts	Menorca	26
Constància	48	Soledat	26
Atl. Balears	44	Alaior	25
Manacor	38	Sóller	25
Ciutadella	31	Espanya	24
Maó	31	Porreres	21
Felanitx	30	Cardassar	16
Alaró	27	Murense	14

1959-60. Tercera divisió. La temporada anterior havia finalitzat amb sentiments contradictoris de decepció i il·lusió: decepció, per no haver obtingut el dret a jugar les eliminatòries d'ascens, i il·lusió, perquè la gent era conscient que s'estava fent una molt bona feina quant a dotar l'Atlètic Balears d'un camp de futbol de categoria.

Sorprengué molt que el dia 10 de juny dimitís com a president del club Rafel Vaquer Julià i amb ell, tota la junta directiva. De totes maneres, que no ho fes de la junta pro-campo convidava a creure que el projecte seguiria endavant. La presidència del club va recaure en la persona del senyor Salvador Llopis Lorenzon al front d'una nombrosíssima directiva composta per 29 persones.

Per tal de dirigir l'equip es va optar per la fórmula jugador-entrenador i a tal fi es va contractar Juan Beltran que la temporada anterior havia actuat com a jugador a la U. D. Las Palmas.

Joan Morro Albertí, l'antic jugador del Reial Mallorca i l'anterior temporada del Constància, va manifestar el seu desig de firmar en blanc per l'Atlètic Balears. La junta, però, no va voler donar el vistiplau sense el beneplàcit del vicepresident segon, Gabriel Genovart Riera, que encara conservava fresc en la memòria el que havia succeït amb Morro dues temporades abans. Finalment, Genovart i Morro tengueren una entrevista en la qual tot va quedar aclarit; es donaren una forta abraçada, i Morro va passar a ser jugador blanc-i-blau.

La part esportiva no complia les expectatives previstes. L'entrenador Juan Beltrán no coneixia els camps ni els equips de l'illa i a voltes semblava que l'equip blanc-i-blau jugava amb un excés de superioritat i prepotència. L'afició no va sintonitzar gaire amb el tècnic i sovint quedava sorpresa amb les seves decisions.

L'equip va quedar segon en el campionat però no va tenir encert en les eliminatòries d'ascens a segona divisió. Però realment el fet important de la temporada, fou la inauguració de l'Estadi Balear ocorreguda el 8 de maig de 1960 en un encontre jugat amb el Birmingham equip de la primera divisió anglesa.

Classificació

Manacor	47 punts	Constància	29
Atl. Balears	47	Cardassar	27
Menorca	36	Soledat	25
Maó	35	Alaior	25
Ciutadella	34	Murense	23

Sóller	33	Espanya	19
Poblense	32	Felanitx	18
Alaró	30	Binissalem	16

Eliminatòries ascens a segona divisió

Atl. Baleares 2, Fabra i Coats 1	Fabra Coats 1, Atl. Baleares 1
Atl. Baleares 2, Castelló 1	Castelló 1 Atl. Baleares 0
Desempat a Alacant: Castelló 4, Atl. Baleares 2	

1960-61. Tercera divisió . Amb l'Estadi Balear quasi acabat, va començar la que seria sens dubte una de les millors temporades en la història de l'Atlètic Baleares. Un nou president, el senyor Joan Blascos Serra comandava ara la nau blanca-i-blava i altra pic Joan Navarro fou designat entrenador.

Ja començat el campionat, va sorgir la notícia que, una vegada s'hagués acabat de construir l'Estadi, aquest seria enllumenat. La gent no s'ho va acabar de creure, però el 23 de novembre es va convocar una assemblea de propietaris per informar-los de l'assumpte.

Joan Blascos va presentar a la Delegación Nacional de Deportes una memòria per tal de sol·licitar ajudes per la construcció, en l'entorn i en el mateix recinte de l'estadi, d'instal·lacions on poder practicar altres modalitats esportives. Al final no es va fer res.

Amb la participació a les eliminatòries d'ascens pràcticament assegurada, la directiva va fer un gran esforç i es fitxaren Garcia, Felipe, Chalé i Villarrubia de l'Elx, Ricardito i Villar de la U.D.Las Palmas i Hugo Villamide ex del Reial Mallorca. El campionat va ser cosa de dos: l'equip de l'Estadi Balear i el Constància. Al final el primer lloc l'aconseguí l'Atlètic Baleares.

Classificació

Atl. Baleares	48 punts.	Alaró	21
Constància	47	Ciutadella	20
Soledat	42	Andratx	20
Maó	37	Pollença	18
Felanitx	36	Alaior	15
Menorca	29	Cardassar	14
Manacor	26	Sóller	10
Poblense	25		

Eliminatòries d'ascens a segona divisió

Olimpic 1, Atlètic Baleares 0	Atlètic Baleares 3	Olimpic 0
Amistad 1, Atlètic Baleares 2	Atlètic Baleares 6	Amistad 1

L'Atlètic Baleares aconseguia per segona vegada a la seva història l'ascens a segona divisió

Entrada del partit inaugural de l'Estadi Balear

El Vicari General de la Diòcesi i bisbe preconitzat d'Eivissa, l'Il·lustríssim Sr. Francesc Planas i Muntaner, procedeix a beneir l'Estadi Balear

16 d'abril de 1961. Atlètic Balears - Constància

Francesc Amengual Serra

Josep Bibiloni Gelabert

Francesc Costa Cunill

Francesc Ramis Cunill

Rafel Fita Oliver

Francesc Crespi Serra

Julià Cantalops Mir

Joan Morro Albertí

Joan Navarro Clemente, entrenador.
Temporada 1960-61
Ascens a segona divisió

Joan Blascos Serra, president.
Temporada 1960-61
Ascens a segona divisió

Temporada 1960-61. Atlètic Baleares-Amistad: Ascens a segona divisió,
García, Felipe, Pastor, Navarro, Dot, Villar, Martínez,
García II, Ricardito, Morro, Villarrúbia i Villamide

DE SEGONA DIVISIÓ A PRIMERA REGIONAL PREFERENT

1961-62. Segona divisió. L'Atlètic Baleares tornava a ser equip de segona divisió. Havien passat deu anys des de l'ascens anterior, però ara res no era el mateix. El trasllat de l'Atlètic Baleares des de Son Canals a l'Estadi Balear li va fer perdre el caràcter d'equip de barriada, i persones, sobretot les majors que eren fidels a Son Canals, tot i continuar sent de l'Atlètic Baleares, deixaren d'assistir als encontres. Poques vegades el camp es va veure ple de gent. El club continuava presidit per Joan Blascos i es va conservar bona part de la plantilla que havia aconseguit l'ascens. Continuava Joan Navarro com entrenador.

Per aquells temps la segona divisió estava dividida en dos grups: nord i sud. Prompte es va saber que l'Atlètic Baleares jugaria en el grup nord. No era una bona notícia ja que, a més dels desplaçaments, que serien més complicats, els mesos d'hivern es trobarien amb circumstàncies climatològiques adverses i desfavorables.

Després de la cinquena jornada s'havien aconseguit set dels deu punts possibles i es respirava una certa eufòria. Aquesta es va esfumar ben aviat. L'Atlètic Baleares va perdre tres partits seguits, va

davallar cinc o sis llocs en la classificació, i Joan Navarro va dimitir. La seva dimissió fou acceptada, i Jaume Brondo, que tenia cura de la preparació dels jugadors amateurs i infantils, es va fer càrrec de l'equip fins que vengués un nou entrenador. Aquest fou Alfonso Aparicio el mític exdefensa de l'Atlético Aviación (Atlético de Madrid).

Després de la jornada vint, l'Atlètic Balears ocupava el tretzè lloc. Lesions, expulsions (Mosquera) i indisciplina (el porter García fou apartat de l'equip) feren que l'equip anàs costa avall i que perillàs conservar la categoria. Encara es va fer un darrer esforç i fitxaren Bilbao, tercer porter de l'Atlético de Madrid. L'equip va millorar una mica i, a falta de dos partits, si s'aconseguien dos punts quedava fora de perill. A Salamanca es va guanyar i, faltant una jornada, la continuació en la segona divisió estava garantida.

Classificació

Coruña	43 punts	Pontevedra	27
Valladolid	40	Atl. Balears	27
Orense	37	Burgos	27
Alavés	35	Salamanca	26
S. Sebastián	34	Gijón	25
Celta	33	Indauchu	25
Plus Ultra	29	Basconia	22
Sabadell	28	Leonesa	22

1962-63. Segona divisió. A finals de la temporada anterior Joan Blascos i tota la seva junta directiva va presentar la dimissió. Després d'unes setmanes d'incertesa, el senyor Sebastià Grimalt Riera, va mostrar-se disposat a presentar la seva candidatura, i el dia 2 de juny, en una assemblea multitudinària que tengué lloc al Teatre Sindical, Sebastià Grimalt va quedar proclamat president.

Foren despatxats la majoria de jugadors de la temporada anterior i va passar a dirigir l'equip el conegut i experimentat entrenador Satur Grech. Un penya de nova creació, la del Bar Kito, que mostrava molta activitat i ganes d'ajudar, va costejar el fitxatge de Guillamón, antic jugador del Sevilla i del Reial Mallorca. Després va començar un degoteig quasi diari de fitxatges, alguns d'ells força exòtic, com va ser el d'un jugador danès anomenat Erling Evidstein. Després vengueren Fèlix del Santander; Bernardí, del Levante; Mantilla, del Leonesa; Palacios, del Còrdoba; l'antic jugador del Reial Mallorca Csoka, i el mig volant Joaquin Uria Garaygordobil, de l'Elx

Tot i que l'Atlètic Balears havia guanyat el primer partit de lliga jugat a Vigo contra el Celta, a finals de desembre ocupava el darrer lloc de la classificació. El recurs de canviar d'entrenador també es va provar. Va dimitir Grech i contractaren Jose Valera. A la fi, el 23 de desembre (!) es va guanyar el segon partit, però va ser flor d'un dia; l'equip no treia el cap fora de l'aigua. Però veritablement, Grimalt era home de lluita i va seguir intentant reforçar l'equip. Encara varen fitxar cinc jugadors: el jove pobler Rettich, el veterà defensa del Valladolid, Matito, un altre Moreno, de l'Europa; Mirlo, també de l'equip vallisoletà; i Coque del Zaragoza. Tot plegat va fer que al final, i com a mal menor, s'aconeguís jugar la promoció de descens. Jugada aquesta, contra l'Algeciras, l'Atlètic Balears va tornar a ser equip de tercera divisió.

Classificació

Pontevedra	41 punts	Indauchu	30
Espanyol	39	Burgos	29
Santander	37	Salamanca	27
Real Sociedad	35	Constància	26
Gijón	34	Langreo	25
Celta	32	Atl. Balears	23
Orense	32	Basconia	21
Alavés	30	Sabadell	20

Partits de promoció

Algeciras 3, Atlètic Balears 1 Atlètic Balears 2, Algeciras 0
Desempat jugat a Valencia: Algeciras 2, Atlètic Balears 1

1963-64. Tercera divisió. La pèrdua de la categoria, no va provocar un buit de poder. La junta directiva va dimitir, però se sabia que Sebastià Grimalt continuaria com a president. L'afició no el culpava a ell del descens, sinó a determinats futbolistes i a l'entrenador. Per dirigir l'equip, fou contractat el paraguaià Dagoberto Moll, que havia jugat amb el Corunya, Barcelona, Espanyol i Elx.

Una notícia decebedora era la composició del grup balear de la tercera divisió. Anys enrere, el grup el conformaven setze, desset o devuit clubs. Ara, els participants serien només vuit i la lliga començaria el dia 2 de febrer (!). Mentrestant, es jugarien torneigs tan pintorescs com la Copa Coñac Oxigenado o la Copa Uruguay.

Una data important en la història del club i de l'Estadi Balear fou la del 6 de novembre de 1963 al jugar-se a l'estadi el partit Espanya-Suïssa en la categoria d'aficionats, i que era classificador per als propers Jocs Olímpics de Tòquio

Classificació

Menorca	20	Ciutadella	14
Atl. Balears	19	Soledat	11
Maó	19	Alaior	8
Manacor	14	Eivissa	7

Eliminatòries ascens a segona divisió

Avilés 1, Atl. Balears 1	Atl Balears 3, Avilés 1
Cartagena 2, Atl. Balears 0	Atl. Balears 1, Cartagena 2

1964-65. Tercera divisió.

Al finalitzar la temporada anterior, Grimalt va presentar la dimissió. Una junta gestora, després de molts d'esforços, va aconseguir trobar un nou president: el senyor Antoni Mestres Moll que coneixia el club per haver estat directiu en temporades anteriors.

El setembre, va començar a jugar-se el torneig Copa Uruguay que, donada la poca durada de la lliga, servia per a omplir unes dates i permetia calibrar la qualitat de la plantilla.

Era un torneig que, des de l'inici, es va prendre de manera molt seriosa, i un exemple fefaent el tenim precisament en el torneig d'aquesta temporada. L'entrenador Andreu Quetglas, després d'una sèrie de mals resultats va presentar la dimissió. El va substituir Gabriel Sunyer, antic jugador del Reial Mallorca i del València. La directiva va creure oportú reforçar l'equip i, en un breu espai de temps, fitxaren Salom i Fiol, dos joves jugadors del Reial Mallorca; Gato, exporter del Pontevedra i l'Hèrcules; i aconseguiren que Landa es reincorporàs a la disciplina del club, ja que en teoria estava retingut però encara no havia tornat de Valladolid, lloc on residia. Començada la lliga regular, encara hi va haver moviments a la plantilla: causaren baixa Galmés i Monserrat, vengueren els canaris Mahugo i Leo i, donat que Gato no acabava de convèncer, es va fitxar Pampols, exporter del Corunya. Una decisió encertada fou la de lligar, amb vistes a la propera temporada, els juvenils del San Javier, Taberner, Tauler, Bordoy i Oliver.

Gabriel Sunyer deia a la premsa el 2 de gener: *"el Atlético Balears tiene plantilla suficiente para aspirar al ascenso. Nunca había visto un compañerismo tan grande entre los jugadores."*

Classificació

Atl. Balears	25 punts	Manacor	13
Menorca	25	Eivissa	11
Soledat	19	Poblense	9
Maó	15	Alaior	8
Ciutadella	15		

Eliminatòries ascens a segona divisió

Atl. Balears 1, Badajoz 1 Badajoz 2, Atl. Balears 0

1965-66. Tercera divisió. El segon mandat del president Mestres va començar força bé i res no feia preveure el que succeiria després. Es va contractar l'antic preparador del Barcelona Enric Rabassa com a entrenador i es fitxaren varis jugadors, Arnas de l'Hospitalet, Santi del Constància que il·lusionaren als aficionats, per no havia arribat el mes d'octubre i la situació directiva era caòtica. El president va dimitir, després va tornar enrere i finalment el desembre va renunciar de forma definitiva. El va succeir el senyor Fernando Gómez. que feu una bona feina, ja que als menys aconseguí que les tensions de l'època d'Antoni Mestres passassin a l'oblit, i l'equip es va classificar segon amb la possibilitat de jugar les eliminatòries d'ascens

Classificació

Maó	31 punts	Eivissa	16
Atl. Balears	26	Manacor	14
Menorca	23	Ciutadella	13
Palma	20	Alaior	10
Soledat	17	Poblense	8

Eliminatòries ascens a segona divisió

Sevilla Atlético 3, Atl. Balears 0 Atl. Balears 4, Sevilla Atlético 1
Tarrassa 2, Atl. Balears 1 Atl. Balears 2, Tarrassa 1´
Desempat a Valencia: Tarrassa 4, Atl. Balears 2

1966-67. Tercera divisió. El dia 8 de juliol, una nota remesa a la premsa informava que quedava obert el termini per presentar candidatures a la presidència de l'Atlètic Balears. El senyor Jaume Planas Ferrer, persona molt coneguda i apreciada a Ciutat, lligada al mon de l'espectacle i "balearíco" confés, (l'altre club que duia al cor era l'Europa de Barcelona). en una reunió feta als locals de la FBF i sense oposició, fou proclamat president. En aquesta temporada es va crear el Trofeu Nicolau Brondo que avui en dia encara té continuïtat, i és el més antic dels que es disputen a Mallorca.

El primer fitxatge de la temporada fou el de Cladera, que tornava després de la seva estada en el Betis, on no va tenir sort, ja que una inoportuna i llarga lesió a un peu va fer que no pogués triomfar en l'equip sevillà. Després i procedents del San Javier s'incorporarien Tomás, Taberner, Parma, Sancho, Bordoy i Ferragut. Poc abans ho havien fet Paco i Perelló. Gabriel Sunyer tornava ocupar la banqueta d'entrenador però després d'una sèrie de mals resultats, va presentar la dimissió. El substitut fou Juanito Vázquez, antic jugador, entre d'altres clubs, del Real Madrid, Granada, Còrdoba, etc., i que l'any anterior havia debutat com a entrenador del Linense.

Quan faltaven molts pocs partits per acabar el campionat i davant la baixa de Candela per lesió, es varen fitxar dos jugadors: un era Arqué, que amb Diego i Cobo havia format, en el Reial Mallorca, un celebrat trio defensiu, i l'altre, Biempica exinternacional B que provenia de l'Oviedo, però que havia jugat molts d'anys amb el Gijón. Aquests dos fitxatges rompien una mica la promesa que havia fet Jaume Planas de no fitxar jugadors ja grans per jugar només uns pocs partits i anar-se'n.

Classificació

Maó	40 punts	Manacor	21
-----	----------	---------	----

Eivissa	34	Ciutadella	17
Atl. Balears	31	Binissalem	14
Soledat	25	Alaior	14
Menorca	24	Sta. Catalina	12
Palma	22	Poblense	8

1967-68. Tercera divisió. Si haguéssim de presentar un balanç de l'executòria del club blanc-i-blau durant els seus primers 25 anys d'existència, aquest seria positiu. Els valors més importants que s'havien integrat en el novell Atlètic Balears eren l'entusiasme dels seguidors, l'orgull de pertànyer a una institució on la majoria de socis i simpatitzants provenien de la classe treballadora, la satisfacció de disputar, i a voltes guanyar, encontres oficials amb l'altre equip de la capital, més identificat amb la burgesia i les classes benestants...

I ara, arribats als 25 anys de la fundació, quina havia estat la trajectòria esportiva de l'Atlètic Balears?. Havia participat en competicions de la tercera divisió amb altres equips de la península Ibèrica, fora perdre mai la categoria i sortejant tota casta d'esculls, a voltes no tots esportius. Havia ascendit per dues vegades a la segona divisió i s'hi havia mantingut per espai de quatre temporades. I els seguidors, fent un esforç creiem que superior al seu potencial econòmic, havien aixecat un Estadi que era l'admiració de molts d'equips que el visitaven.

Tornant a la ressenya de la temporada 67-68, cal dir que Jaume Planas va continuar com a president i que els joves jugadors citats abans amb l' inclusió de Ramon, Cladera, Martí-Serra i d'altres varen créixer com a futbolistes i configuraren un excel·lent conjunt. Per entrenar l'equip es va contractar Mariano García, "Marianín", del qual es tenien les millors referències. Havia estat molts d'anys segon entrenador del Múrcia al costat d'entrenadors tan coneguts com Ramallets, Eizaguirre, Eguiluz o Dauder, sempre a la primera divisió.

La lliga va començar el 5 de novembre, i l'Atlètic Balears de tot d'una va es va situar al primer lloc, que no va abandonar durant tot el campionat. L'entrenador "Marianín" deia al diari *Balears*: "En esta primera vuelta se han cumplido todos los objetivos que se había marcado el Atlético Balears: Imbatidos, primeros de grupo, máximos goleadores y menos goleados." I a una pregunta del periodista, comentava: "La plantilla en esta primera vuelta ha respondido muy bien. ¿Quién puede venir para resolver la papeleta? No me gustaría que se fichara a un "nombre" que solamente viniera a cobrar y que cumpliera el expediente. Tampoco puede aspirarse a fichar a un superclase....si éste existe".

Certament, l'Atlètic Balears va fer una gran temporada. Dues jornades abans que finalitzàs el torneig ja era el campió virtual i al final havia aconseguit 39 punts del 44 possibles, 70 gols marcats en 22 partits i encaixat només 9. Sols va perdre un partit, a fora contra el Menorca i, tot això amb uns jugadors joves i amb una plantilla curta i composta majoritàriament per jugadors illencs.

Classificació

Atl. Balears	39 punts	Manacor	20
Maó	33	Soledat	19
Eivissa	30	Binissalem	18
Menorca	29	Palma	15
Sta. Catalina	20	Ciutadella	11
Poblense	20	Alaior	10

Eliminatòries d'ascens a segona divisió:

Portuense 2, Atl. Balears 1 Atl. Balears 1, Portuense 2

1968-69. Tercera divisió. Aquesta temporada es va produir una nova reestructuració de la categoria que fou ben rebuda per la directiva que continuava presidida per Jaume Planas. La

participació de 20 clubs donaria pas a un campionat llarg i els desplaçaments no gravarien excessivament l'economia, amb sis equips de Mallorca, dos de Menorca, l'Eivissa, tres catalans i vuit valencians.

“Marianin” no va renovar el contracte, però es va fitxar Manuel Martín Vences com entrenador. Havia fet unes molt bones temporades amb el Maó i en principi, era una persona que agradava a tothom. Es va mantenir quasi tota la plantilla de la temporada anterior amb el reforç del porter Miguel i el davanter Cacho.

L'Atlètic Balears no podia iniciar millor. una lliga que semblava seria llarga i disputada Els cinc primers partits foren cinc victòries seguides. Tan sols en el sisè va caure derrotat a Onda per 3 a 0.

A mesura que avançava el campionat tot i havent perdut el liderat, l'Atlètic Balears seguia ocupant un lloc a la part alta de la classificació. La junta, molt satisfeta del treball que realitzava Manuel Martín Vences, va renovar-li el contracte per un any més.

Al cap de poques setmanes, va acabar el campionat de lliga, i l'Atlètic Balears va assolir un més que acceptable cinquè lloc.

Classificació

Castelló	60 punts	Benicarló	35
Tarragona	57	Eivissa	33
Levante	52	Manacor	32
Acero	51	Reus	32
Atl. Balears	51	Atl. Levante	32
Tortosa	41	Menorca	31
Torrent	38	Constància	28
Onda	37	Soledat	28
Vila-reial	37	Poblense	27
Maó	36	Sta. Catalina	22

1969-70. Tercera divisió . A finals del mes de juny, Jaume Planas ja deixava entreveure, en una entrevista a la premsa que no continuaria com a president del club. Havien estat tres temporades de feina molt intensa.

Durant el seu mandat, en l'alineació de l'Atlètic Balears, hi va haver deu jugadors mallorquins, i els aficionats recitaven de correguda els noms de Vallespir, Taberner, Parma, Sancho, Paco, Monterde, Tomàs, Ferragut, Tauler, Bordoy i Cacho, amb l'alternança de Miguel, Cladera, Asénsio i Ramon,

El seu lloc el va ocupar el senyor Joan Morro Albertí que fou molt ben rebut per l'afició, ja que es presumia que la seva llarga trajectòria com a jugador i el pas, l'any anterior, per la secretaria tècnica de l'Atlètic Balears, el dotarien de l'experiència necessària per no cometre els errors que altres presidents més aliens al món del futbol havien comesos.

Martin Vences per raons familiars no continuaria com entrenador i es va fitxar l'argentí Angel Cobo.

Les primeres decisions sorprenghen una mica. Es varen vendre a Lluís Guijarro, conegut intermediari futbolístic, els drets dels jugadors Parma, Sancho, Tomàs, Tauler i Taberner, i no varen renovar ni Cacho ni Ramon. L'espina dorsal de l'equip quedava rompuda. Per suplir-los varen venir un allau de desconeguts jugadors canaris:

L'Atlètic Balears va començar el campionat bastant malament, i a la quarta jornada ocupava el darrer lloc de la classificació. Precisament havia assolit aquest lloc després d'una derrota a casa

davant el Palma. Tot plegat va fer que Cobo fos destituït. El substitut va ser Enric Agustí, valencià de naixement, però que feia molts d'anys que residia a Mallorca.

Encara el mes de novembre hi va haver dos nous fitxatges més, prova evident que, a principis de temporada, les coses no s'havien fet bé. Foren Jaume, antic davanter centre del Constància i que aleshores jugava amb el Campos, i Oviedo, que ja pareixia haver-se retirat del futbol actiu, acomplerta la seva estada a l'Elx on hi havia anat després de jugar uns anys amb el Reial Mallorca. Oviedo ja tenia 31 anys, i es creia que la seva aportació seria més aviat escassa. Els que ho pensaren així s'equivocaren i. Des de la seva arribada, el conjunt blanc-i-blau va anar remuntant posicions, i ell en particular fou un dels jugadors més destacats de cada un dels partits que va jugar.

Des de principis d'any, tot i ser molt dolenta la situació econòmica, la part esportiva no anava del tot malament. Al final s'obtingué una bona classificació.

Classificació

Vila-reial	56 punts	Maó	40
Mestalla	52	Ciutadella	37
Paiporta	51	Sueca	33
Levante	49	Onda	32
Eivissa	48	Oliva	31
Tortosa	48	Torrent	30
Acero	46	Menorca	24
Atl. Balears	45	Palma	24
Alzira	41	Manacor	16
Benicarló	41	Soledat	11

1970-71. Tercera divisió. En acabar la temporada Joan Morro havia presentat la dimissió tot motivat, deia, pel cansament i les dificultats que havia hagut de sortejar. Manifestava que havia invertit en el club més d'un milió de pessetes, que s'hi havia entregat en cos i ànima, i també, en un gest lloable, reconeixia les seves errades.

Durant tot el mes de juliol, l'Atlètic Balears va estar orfe de president i, per tant, també de junta directiva. No fou fins a la segona quinzena d'agost quan Gabriel Genovart Riera, que ja havia estat president en les temporades 1954-55, 1955-56, 1956-57 i 1957-58, i directiu en altres ocasions, va acceptar la presidència. Es conservava un bon record de la gestió feta anteriorment per Genovart i fou ben acollit per l'afició. I quant a la part esportiva, com a entrenador continuaria Enric Agustí, Les primeres jornades del campionat de lliga foren decebedores, i l'Atlètic Balears no sortia dels darrers llocs de la classificació. Anant el segon dels darrers, Agustí va presentar la dimissió, però no fou acceptada per la junta directiva. A finals de novembre, l'equip estava totalment desmoralitzat. Amb dotze partits jugats, només havia aconseguit cinc punts i ara ja era el darrer de la taula. La segona temptativa de dimissió d'Agustí ara fou acceptada. Un desconegut Desiderio Herrero fou el substitut.

Arran dels fitxatges de Parma, Tomàs i Encontra, l'equip va recuperar unes quantes posicions i semblava que abandonava definitivament els darrers llocs. No fou així, i dins la primera desena de gener, un Gabriel Genovart molt cansat i esgotat i que es veia incapaç d'adreçar la situació va presentar la dimissió irrevocable.

El club no va estar gaire dies sense presidència. El membre de la directiva el senyor Jeroni Petro Alemany es va postular com a president i fou acceptat. Jeroni Petro era un conegut empresari, molt vinculat al món de l'esport, que havia fundat i presidia un equip ciclista. Es presentava com una persona jove, amb idees noves i amb empenta. Semblava, doncs, que seria el president adequat.

Un altre entrenador. l'antic jugador mallorquinista Jaume Arqué va ocupar el lloc de Herrero. Al final l'equip va salvar la categoria però va haver de jugar la promoció de descens

Classificació

Mestalla	55 punts	Badalona	36
Girona	52	Levante	35
Terrassa	49	Tarragona	35
Barcelona Atl.	49	Eivissa	34
Alcoià	45	Acero	34
Europa	44	Tortosa	34
Calella	42	Atl. Balears	31
Gandia	41	Júpiter	25
Algemesí	39	Paiporta	23
Poblense	37	Mataró	20

Promoció de descens a primera regional preferent

Alacant 3, Atl Balears 3 Atl Balears 1, Alacant 0

1971-72. Tercera divisió. Aquesta temporada quedarà pel record com la que va veure la desaparició del Bar Pasaje i amb ell l'emblemàtica penya blanca-i-blava del mateix nom.

El campionat va començar força bé. Quan es duïen jugades 11 jornades, sis equips (Alcoià, Badalona, Calella, Ontinyent, Poblense i Atlètic Balears), empatats a punts, encapçalaven la classificació.

Per tal de conservar aquests llocs de privilegi, es varen fer uns quants fixatges més: Seara, Cerezuela, Conde i es va obtenir la cessió de Gual, un jugador inquer de 18 anys que jugava de davanter centre i que pertanyia al Real Madrid. Aquest equip no va cobrar res per la cessió, però el jugador va percebre 380.000 pessetes.

L'equip ja havia perdut llocs a la classificació, però navegava per aigües tranquil·les, sense perill de descens, però també sense possibilitats d'ascendir. Concretament pel gener, ocupava el lloc dotzè. L'afluència al camp va minvar, i el president afirmava: "*...he sido demasiado soñador y, al despertar, la realidad me ha hecho ver un panorama muy negro.*" Vertaderament, les fotografies inserides en diaris i revistes mostraven un Estadi Balear que presentava un aspecte desolador.

Pel març l'equip no millorava (tampoc no empitjorava) i, per veure si es produïa una reacció positiva, la directiva va destituir Jaume Arqué. El nou entrenador fou Francesc Serra, que no va millorar gaire la feina feta per Arqué.

Classificació

Tarragona	50 punts	Tortosa	35
Terrassa	49	Ciudadella	35
Poblense	47	Algemesí	34
Alcoià	46	Eivissa	33
Lleida	45	Acero	33
Levante	44	Europa	32
Ontinyent	44	Badalona	32
Girona	41	Benicarló	31
Calella	40	Barcelona Atl	28
Atl. Balears	37	Gandia	24

1972-73. Tercera divisió. Jeroni Petro, que continuava com a president, va fer, abans de començar la temporada, unes declaracions que convidaven a l'optimisme, en les quals deia:

“Haremos un equipo para ascender a segunda. La semana próxima ficharemos a dos jugadores procedentes de la segunda división.”

La temporada va començar de manera molt negativa per a l'Atlètic Balears. Després d'un partit perdut a casa contra el Levante, president i directiva foren insultats per un grup d'aficionats. I el 16 d'octubre, Jeroni Petro va presentar la dimissió. Fins al mes de febrer, la segona comissió que havia regit el club des de la dimissió de Jeroni Petro, no va poder trobar un president Antoni Mestres que retornava a la presidència.

Fou una temporada desencisadora. Es pot dir que des del començament de la temporada el caos esportiu i directiu va regnar a l'Entitat. Tres entrenadors van ocupar la banqueta, Agustí, Oviedo i Calvo, i així tot no es va poder aconseguir salvar la categoria.

Classificació

Levante	54 punts	Europa	39
Girona	47	Tortosa	39
Calella	46	Ciutadella	37
Eivissa	42	Vinaròs	36
Lleida	42	Olímpic	36
Alcoià	41	Poblense	35
Menorca	41	Júpiter	34
Ontinyent	40	Masnou	28
Terrassa	39	Atl. Balears	24
Vila-reial	39	Acero	21

Miquel Vallespir Bordoy

Joaquin Uria
Garaygordobil

Pere Taberner Nadal

Francesc Sastre
Simonet

Temporada 1961-62. Camp del Basconia:
 García, Pontoni, Pastor, Cladera, Pachi, Villar, Munar,
 García II, Morro, Mosquera, Gilabert i Villamide

Joan Tauler Mestre

Miquel Parma Vila

Joan Ruiz Candela

Joan Cladera Mir

Miquel Ferragut Bover

Sebastià Ramon Morey

Antoni Asénsio Pizà

Emili Illana Sánchez

Temporada 1968-69. Estadi Balear:
 Vallespir, Taberner, Parma, Sancho, Paco, Monterde, Miguel,
 Tomàs, Ferragut, Tauler, Bordoy i Cacho

Fernando Monterde
 Estevez

Joan Sancho Pons

Bartomeu Palou Sanz

Gabriel Bordoy
 Llompart

Temporada 1971-72. Estadi Balear:
 Pont, Garau, Ramoncito, Monterde, Paco, Candela,
 Bibi, Roldan, Chaparro, Isidoro i Encontra

DE LA PRIMERA REGIONAL PREFERENT A SEGONA B

1973-74. Primera regional preferent. Trenta anys després de la seva fundació, l'Atlètic Balears es trobava en el mateix punt on havia començat: participant en una competició de caràcter regional.

L'Atlètic Balears partiria quasi de zero. Persones que temps enrere havien regit el club en no poques ocasions havien expressat l'opinió que el ressorgiment del club passava per començar des de baix de tot. Ara seria l'ocasió de veure si tenien raó.

Per recobrar la categoria perduda, no ho tendria fàcil l'equip blanc-i-blau. A la primera regional preferent es trobaven també equips de molt de solatge: el Constància, el Poblense, el Binissalem i l'Espanya entre d'altres.

El president Mestres continuava a la presidència i com entrenador es va fitxar l'exdefensa del Valladolid i del Barcelona, Pinto el qual, davant els mals resultats, va dimitir a la tercera jornada.

El va substituir Francesc Serra però l'equip va continuar més o manco igual. Durant tota la temporada, en cap moment va ocupar posicions d'ascens. Com que la trajectòria esportiva sempre afecta la situació de la directiva Antoni Mestres va començar a amenaçar amb la seva dimissió al·legant motius de salut, i també perquè estava cansat de posar doblers (parlava de 3.000.000 de pessetes).

Els jugadors cobraven, si ho feien, amb molt de retard, i alguns varen ser despatxats. La situació començava a ser insostenible, i el president va dimitir a finals del mes de març. Una comissió gestora presidida pel senyor Antoni Guasp i s'encarregaria de regir el club fins que és trobàs un nou president. Deportivament fou un fracàs total. El tercer lloc assolit va impedir disputar les eliminatòries d'ascens.

Classificació

Poblense	59 punts	Collerense	29
Constància	57	Rc. Pollensa	28
Atl. Balears	50	Serverense	27
Margaritense	49	Cultural	25
Campos	41	Espanya	24
Sta. Catalina	40	Llosetense	24
Calvià	35	Vilafranca	23
Sant Joan	35	Consell	20
Binissalem	29	Ses Salines	17

1974-75. Primera regional preferent. Ja abans d'acabar la temporada, se sabia que la persona que substituiria a Antoni Mestres seria Jeroni Petro. La temporada anterior, els aficionats blanc-i-blaus no varen entendre gaire que Jeroni Petro hagués acceptat la presidència del Santa Catalina, club que fou rival de l'Atlètic Balears durant la finida temporada.

La part tècnica continuava regida per Francesc Serra, però el mals resultats dels inicis d temporada, forçaren la seva destitució. El seu successor fou Antoni Oviedo. L'equip va canviar el rumb i a falta de tres jornades ja era campió de grup. Després de superar les eliminatòries d'ascens, el club va retornar a la tercera divisió.

Classificació

Atl. Balears	57 punts	Calvià	32
Margaritense	48	Rc. Pollença	31

Manacor	44	Villafranca	29
Campos	43	Llosetense	29
Porreres	43	Consell	29
Serverense	43	Espanya	28
Sant Joan	35	Cultural	26
Soledat	33	Santa Catalina	15
Binissalem	32	Collerense	15

Lliga d'ascens a tercera divisió

Atl. Balears	10 punts	Margaritense	5
Sp. Maonès	8	Penya Blaugrana	1

1975-76. Tercera divisió. Si miram el noms dels equips que componien el grup tercer de la tercera divisió on jugaria l'Atlètic Balears, podem dir que no tenia res a envejar a l'actual segona divisió B. Alguns d'ells juguen o han jugat a la primera divisió, i el Vila-reial o el mateix Reial Mallorca, també en competicions europees.

El retorn a tercera divisió significava que l'Atlètic Balears es trobaria ben acompanyat, ja que havent descendit la temporada passada el Constància i el Reial Mallorca, la lliga seria molt més interessant. En concret, l'aficionat blanc-i-blau hi trobaria l'al·licient de competir en partit oficial contra el Reial Mallorca, després de dèsset anys sense fer-ho. Jeroni Petro continuava com a president i es va contractar un entrenador de prestigi: Vicente Sasot que temps enrere havia entrenat al Reial Mallorca.

La sensació que s'havia format un bon conjunt regnava entre l'afició, i el fet que el primer partit de lliga fos precisament contra el Reial Mallorca a l'Estadi Balear animava els seguidors blanc-i-blaus. No quedaren defraudats, ja que l'Atlètic Balears es va imposar al Reial Mallorca per 3 a 1. La directiva participava de l'alegria, ja que la recaptació havia sobrepassat el 1.100.000 pessetes.

A mitjans de novembre, l'optimisme havia baixat uns quants graus. S'havien perdut punts contra equips que, en la pràctica, eren més febles que l'Atlètic Balears, i l'Eivissa l'havia eliminat de la darrera Copa del Generalíssim que es jugaria.

L'economia, eterna font de problemes, tornava estar sota mínims i a la vista de la delicada situació econòmica i esportiva, el president Petro va fer unes declaracions extremadament fortes, referint-se als membres de la junta directiva. L'enfrontament entre els directius no contribuïa a mantenir la calma i la serenitat.

Després de ser derrotats a casa contra el Constància, l'entrenador fou cessat i tornà a dirigir l'equip Antoni Oviedo. El darrer partit a l'Estadi Balear contra el Sabadell era decisiu. Si es guanyava, almenys es jugaria la promoció per no davallar. Sortosament el resultat fou de 2 a 1 a favor i, per tant, quedava obviat el perill de descens directe.

Classificació

Levante	50 punts	Ontinyent	38
Osca	47	Vinaròs	38
Girona	45	Vila-reial	38
Olímpic	44	Endesa	36
Sabadell	42	Atl. Balears	36
Lleida	42	Eivissa	36
Villena	41	Manresa	34
Gandia	41	Mestalla	33
Mallorca	40	Masnou	28
Constància	39	Calella	13

Promoció de descens a primera regional preferent

Extremadura 0, Atl. Balears 2

Atl. Balears 1, Extremadura 0

1976-77. Tercera divisió. En el plenari de la RFEF celebrat dins el mes de juliol, es va aprovar la creació d'una nova categoria que denominaria superregional o segona divisió B. Estaria formada per quatre grups de vint equips. Tot plegat equivaldria que només el campió de cada grup de tercera ascendís a la segona divisió i que els classificats en els llocs segon a onzè passarien a ser components de la nova categoria. Jeroni Petro i també Antoni Oviedo que continuaven a la presidència i a la banqueta respectivament, estaven d'acord amb aquest projecte, si bé eren conscients de que caldria fer un esforç econòmic.

Una vegada començada la lliga i des de la primera jornada, l'equip es va situar a la part alta de la classificació. A la quarta jornada, ocupava el primer lloc, La jornada setena fou memorable. Jugaven a l'Estadi Balear Atlètic Balears i Mallorca. Aquest era el lideri només a un punt el seguia l'equip blanc-i-blau. El resultat fou de 2 a 0, amb la qual cosa l'Atlètic Balears va avançar l'equip degà. L'import de la taquilla fou excepcional pel que s'acostumava (més de 2.000.000 de pessetes). Fins a la jornada trenta-una, l'Atlètic Balears quasi sempre va ocupar el primer lloc i, de fet, fins a aquesta data, només en cinc ocasions no va ser líder del campionat.

A partir de la jornada citada, l'equip va començar a acusar la mancança de jugadors que suplissin les baixes per lesions, expulsions o simplement esgotament d'alguns elements. Ja no va ocupar més el primer lloc, però tampoc va perillar en cap moment la seva classificació per a ser, en la següent temporada, equip de segona divisió B.

Classificació

Sabadell	48 punts	Aragó	38
Girona	46	Tarragona	38
Mallorca	46	Poblense	36
Eldense	45	Yeclano	35
Olimpic	42	Constància	35
Atl. Balears	41	Eivissa	34
Huesca	39	Villena	34
Vinaròs	39	Gandia	33
Lleida	38	Reus	32
Ontinyent	38	Acero	22

1977-78. Segona divisió B. El president Jeroni Petro i la junta directiva pressentien que la nova categoria implicaria unes despeses que difícilment el club podria assumir. El capítol de desplaçaments seria el que més gravaria l'economia del club. Enmig d'una gran tensió i d'enfrontaments dialèctics, l'assemblea de socis va decidir participar en la nova categoria.

Es va confirmar Antoni Oviedo com a entrenador, i es fitxaren alguns reforços per tal de formar una plantilla el més competitiva possible.

El principi de la lliga fou mediocre i el final desastrós. El Reial Mallorca i l'Atlètic Balears, no tan sols compartien el darrer lloc, sinó també els mateixos problemes econòmics. Els jugadors dels dos equips no cobraven i les amenaces de plantada eren contínues. Moltes setmanes, quan es jugava a fora, no se sabia, abans de partir, si hi hauria prou doblers per al desplaçament.

Els jugadors forans començaren a negociar les seves baixes. Un jugador tan emblemàtic com Paco, que havia jugat setze temporades en el club, fou acomiadat de mala manera. Altres jugadors foren declarats en rebeldia, i es va haver de recórrer a jugadors quasi juvenils que estaven cedits a altres equips.

No hi va haver miracle. Una jornada abans d'acabar la competició, l'Atlètic Balears i també el Mallorca eren, matemàticament, equips de tercera.

Fou un temporada per a oblidar i que els bons "balearicos" varen viure amb una mescla de pena i vergonya per tot el que va passar.

Classificació

Almeria	58 punts	Sant Andreu	37
Algeciras	53	Vinaròs	36
Ceuta	52	Sevilla Atl.	36
Levante	42	Linares	36
Barcelona Atl.	41	Badajoz	34
Girona	39	Lleida	34
Jerez	39	Ontinyent	31
Olímpic	38	Mallorca	28
Diter Zafra	38	Eldense	28
Portuense	37	Atl. Balears	26

Antoni Sánchez Moreno

Josep Pomar
Cantallops

Julià Bueno Arribas

Francesc Vázquez
Lòpez

Joan Tortella Jaume,
30 anys massatgista de l'Atlètic
Balears

Antoni Oviedo Saldaña,
entrenador.
Temporada 1974-75,
ascens a tercera divisió
Temporada 1976-77,
ascens a segona divisió B

Jeroni Petro Alemany,
president.
Temporada 1974-75,
ascens a tercera divisió.
Temporada 1976-77,
ascens a segona divisió B

Temporada 1976-77. Estadi Balear:
Delgado, Farnés, Paco, Serrano, Bueno, Bordoy,
Martínez, Tauler, Juan Ramon, Esparza i Mas

CAP ALS PRIMERS CINQUANTA ANYS

1978-79. Tercera divisió. El club continuava presidit per Jeroni Petro però la situació econòmica era angoixant. No es podia tramitar cap fitxa mentre no es saldassin els deutes amb els jugadors i es parlava d'entregar el club a la Federació. Finalment es va arribar a un acord i es varen poder presentar les fitxes dels jugadors. L'encarregat de dirigir l'equip era un desconegut Perez Nieto.

Fou durant aquesta temporada quan es tingueren, per dues vegades, contactes al més alt nivell per tractar d'una possible fusió o unió del Mallorca i l'Atlètic Balears. El motiu d'aquestes aproximacions era que la situació econòmica dels dos clubs era angoixant i, a curt termini, no es veia una solució possible. El primer contacte el va presidir el senyor Bartomeu Miralles, delegat a Balears del Consejo Superior de Deportes, i comptà amb l'assistència d'un regidor de l'Ajuntament de Palma, el senyor Josep Payeras; el president de la Federació Balear de Futbol, senyor Joan Seguí; el secretari de la dita Federació, senyor Sebastià Alzamora; el senyor Miquel Contestí i la senyora Margalida Miranda, representant el Reial Mallorca i l'Atlètic Balears respectivament. En aquesta reunió, es varen tractar els aspectes negatius i positius d'una hipotètica fusió o unió, i els representats dels dos clubs coincidiren que el més difícil seria informar les respectives aficions. Explicar, sobretot, els avantatges que cada club obtindria d'una fusió, seria una cosa molt complicada.

La segona reunió tengué lloc al despatx del prestigiós missèr de Ciutat, el senyor Josep M. Lafuente López. i es va creure que el millor era que una comissió s'entrevistàs amb el senyor Pablo Porta, aleshores president de la RFEF per estudiar la viabilitat de la unió i els procediments a seguir si es decidia continuar avançant en el tema. No ens consta que l'entrevista es produís. Sí que és evident que la fusió no es va produir. Sembla, però, que en el fons els mateixos directius no creien gaire que fos viable la unió dels dos clubs.

Els mals resultats varen propiciar la dimissió de l'entrenador i el seu successor fou el veterà jugador Joan Tauler. Sense cap altra notícia digna de menció es va arribar al final d'una lliga que havia estat grisa i avorrida, pel mal joc de l'equip i per la certesa que, de cap manera no es podia ascendir i que era molt difícil, quasi impossible, descendir.

Classificació

Eldense	55 punts	Constància	37
Albacete	54	Oriola	35
Gandia	54	Reial Mallorca	35
Alcoià	50	Espanyol S.V.	32
Cartagena	45	Crevillent	30
Alzira	40	Margaritense	30
Poblense	39	Atl. Balears	30
Torrevel·la	39	Villena	28
Almansa	39	Paterna	28
Mestalla	38	Manacor	22

1979-80. Tercera divisió. La tercera divisió tornava tenir caràcter regional. Es cert que l'equip ja no tendria que desplaçar-se a la península però es preveia que les entrades fossin minses. L'equip estava compost majoritàriament per joves jugadors i el punt de veterania el posaven Pomar, Vàzquez, Mas i poc després Miquel Parma. L'entrenador era Hugo Villamide.

En principi semblava que aquesta seria una temporada ideal per tal de sanejar el club i crear unes estructures sòlides per més endavant tornar intentar pujar de categoria. El fet de que en el mateix grup hi militassin els equips més importants de l'illa (Reial Mallorca, Constància, Poblense i Atlètic Balears), augurava unes bones entrades i les despeses per desplaçaments serien minses. Per poc bé que es fessin les coses, no hi havia d'haver ensurts econòmics.

Pel mes de gener l'equip es trobava a vuit punts del primer lloc i Villamide va dimitir. Es feu càrrec de l'equip Jaume, antic jugador blanc i blau i es remuntaren varies posicions en la taula classificatòria. El mes de març va dimitir el president Petro i va assumir el càrrec el senyor Modest Subirana, l'entrenador Jaume també va renunciar i el va succeir, per poc dies, Andreu Salom que finalment entregà el testimoni a Llorenç Barceló. Tot un record: dos presidents i quatre entrenadors.

Classificació

Mallorca	65 punts	Ciutadella	34
Poblense	63	Espanya	34
Margaritense	48	Atl. Balears	33
Constància	46	Sóller	32
Sp. Maonès	45	Collerense	31
Murense	43	Ses Salines	30
Portmany	42	Porreres	30
Felanitx	39	Alaior	28
Binissalem	38	Formentera	22
Andratx	35	Eivissa Atl.	22

1980-81. Tercera divisió. De moment tant Subirana com Barceló continuaven els seus llocs, però a la jornada vuitena l'entrenador va dimitir. Fou designat com a substitut l'antic jugador del Reial Mallorca Angel Cobo. A causa dels pèssims resultats l'ambient estava molt enraridat i es parlava de donar la baixa a varis jugadors. Cobo va dimitir i, mentre se cercava un nou entrenador, el jugador Nebot dirigiria els entrenaments.

Finalment Modest Subirana va presentar la seva renúncia al càrrec. En unes amargues declaracions, deia entre d'altres coses: *“La falta de colaboración ha sido la causa de mi marcha. También tienen parte de culpa los jugadores. Algunos de ellos comían en mi casa y luego por detrás me han dado la puñalada.”* El senyor Antoni Jaraba presidiria una comissió gestora que s'encarregaria de la difícil tasca de trobar un nou president.

La pèrdua de la categoria semblava inevitable. Dos mesos després, l'Atlètic Balears era, virtualment, equip de regional preferent, i no hi havia manera de trobar cap persona que volgués accedir a la presidència.

Una jornada abans d'acabar el campionat, l'Atlètic Balears era, ara matemàticament, equip de primera regional preferent. Acabava així una altra trista temporada dins la història del club.

Poblense	64 punts	Porreras	38
Constància	55	Sóller	36
Ciutadella	43	Collerense	36
Sp. Maonès	42	Felanitx	34
Murense	42	Ses Salines	33
Andratx	40	Alaior	32
Margaritense	40	Espanya	32
Portmany	39	Atl. Balears	30
Manacor	39	Seislan	18

1981-82. Primera regional preferent. El club estava regit per una comissió gestora presidida pel senyor Albert Rodríguez, el qual ben prompte va veure que no podria dur a termini la missió encomanada, que era la de trobar un president. A mitjan juny va dimitir, i el seu càrrec l'ocupà Joan Morro Albertí, exjugador i expresident del club. Aleshores la confusió a la part directiva era total i no hem pogut esbrinar si durant la temporada, Joan Morro es va convertir en president efectiu del club o senzillament presidia la comissió gestora. El que sí és cert és que totes les decisions les prenia ell.

Es va nomenar un nou entrenador, càrrec que recaigué en Francesc Amengual, Paco, que, als voltants dels anys seixanta, havia militat com a jugador a les files de l'Atlètic Balears.

Els principis no foren gaire bons. Quasi tots el partits amistosos jugats abans de començar la temporada acabaren en derrotes. Tampoc l'inici de la lliga regular va ser bo.

Si la part esportiva era francament dolenta, semblava que l'econòmica no era preocupant. De sobte, però, una notícia va inquietar la gent. Es deia que l'antic president, Jeroni Petro, havia instat un embargament contra el club per un import de 3.967.184 pessetes. Jeroni Petro, en entrevista a la premsa firmada per Pedro Prieto, clarificava la seva postura. *“Yo no soy el embargador. En todo caso lo es la persona a quien endosé unas letras que los directivos me firmaron al reconocer una deuda de cinco millones y medio de pesetas.*

Quan faltaven sis partits per a acabar el campionat, Francesc Amengual, fou destituït i el veterà Andreu Quetglas es va fer càrrec de l'equip. Al final no fou possible el retorn a tercera.

Classificació

Espanya	50	La Victòria	29
Atl. Balears	46	Petra	29
Artà	42	Cultural	28
Campos	42	Escolar	28
Llosetense	40	Rotlet	28
Cade Peguera	37	Arenal	24
Atl. Rafal	34	La Reial	21
Alaró	34	Algaida	17

Eliminatòries d'ascens a tercera divisió

Artà 1 Atl. Balears 1	Atl. Balears 0, Artà 0
-----------------------	------------------------

Pel fet de quedar empatats i no existir encara el doble valor dels gols obtinguts a fora casa, es va recórrer a la tanda de penals. L'Artà fou el guanyador i, per tant, l'Atl. Balears hauria de jugar una temporada més a la primera regional preferent.

1982-83. Primera regional preferent. Abans de començar la competició un nou problema es va afegir als molts que ja patia el club. Part de les graderies de l'estadi estaven afectades per aluminosi i la junta pro-campo va encarregar a un gabinet d'arquitectes un estudi per tal de veure quin seria el cost de la reparació, amb vistes a la preparació de la documentació precisa per demanar ajudes.

Quant a la part pròpiament de l'equip, Joan Morro seguia apostant pel planter, i per una economia de subsistència. Gairebé tots els jugadors fitxats eren joves i residents a Mallorca, L'única alegria pressupostària que es va permetre fou la contractació d'un entrenador de prestigi, Manuel Martín Vences, que la temporada anterior havia entrenat a la segona divisió, concretament el Calvo Sotelo de Puertollano.

La temporada va començar bastant bé. Fins a la jornada tretzena no es va perdre cap partit. Com sia que el sistema d'ascensos era el mateix de la temporada anterior, ja de tot d'una es va veure que no hi hauria cap problema per aconseguir quedar entre els sis primers.

Quan faltaven tres jornades per acabar el campionat, l'Atlètic Balears, matemàticament, ja era el campió. Podia preparar amb certa tranquil·litat els partits de la lligueta.

Classificació

Atl. Balears	48 punts	Rotlet	30
Santanyí	41	Petra	30
Escolar	40	Cultural	29
Cade	40	Campos	28
Esporles	39	La Victoria	28
Alaró	39	Llosetense	28
Montuïri	38	Can Picafort	28
Arenal	37	Atl Rafal	27
Cardassar	36	Sóller	26

Lligueta d'ascens a tercera divisió

Atl. Balears	10 punts	Escolar	5
Ferrerres	7	Alaró	2

1983-84. Tercera divisió. Joan Morro, que continuava com a president, havia de fer front no sols a la part esportiva, sinó també a la resolució dels problemes de l'Estadi Balear. Es tingueren una sèrie de reunions amb els membres de la junta pro-campo per tal de mirar de trobar una solució.

Morro desitjava que Matin Vences continués dirigint l'equip, però, aquest exigia un augment d'un 30% respecte del que havia cobrat la temporada anterior, i la directiva, fidel als seus principis de contenció en les despeses, no va accedir a la seva petició.

El seu lloc el va ocupar l'antic jugador del Reial Mallorca Jaume Cano, que l'any anterior havia entrenat el Collerense, aleshores filial de l'equip degà.

Ben aviat es va veure que seria difícil que l'Atlètic Balears pogués assolir un dels llocs que permetien disputar les eliminatòries d'ascens, i l'entrenador era molt qüestionat pels aficionats i per part d'alguns components de la junta directiva.

Després d'un partit jugat a l'estadi amb resultat advers, un espectador va increpar l'entrenador i aquest li va contestar de mala manera. Fou el detonant que necessitaven els directius que no estaven a favor de la seva continuïtat. Dins la segona desena de novembre, Jaume Cano fou destituït.

Mentre se cercava un substitut, l'antic jugador Miquel Ferragut va entrenar l'equip durant uns dies. La contractació d'un nou entrenador no es va fer esperar. En boca de tothom estava el nom de Manuel Martín Vences.

Estava lliure i havia deixat un bon record de la feina feta la temporada passada que havia culminat amb l'ascens de l'equip. Les negociacions foren ràpides i efectives i, abans d'acabar el mes de novembre, Martín Vences era el nou entrenador. Una vegada més quedava demostrat que el món del futbol és un món estrany. Si a principis de temporada s'hagués contractat Manuel Martín Vences per la quantitat que demanava, segurament hauria resultat més barat el capítol de despeses dedicat a entrenador i per ventura amb millors resultats esportius.

A pocs partits d'acabar la lliga, l'equip es trobava tan sols a tres punts del primer lloc. Uns empats inesperats el feren retrocedir, i va perdre totes les esperances de disputar les eliminatòries d'ascens.

Classificació

Constància	55 punts	Ferrerries	36
Manacor	54	Margaritense	36
Badia	52	Felanitx	32
Atl. Balears	49	Porto Cristo	31
Murense	49	Artà	29
Sp. Maonès	48	Calvià	29
Mallorca Atl.	47	Xilvar	27
Portmany	44	Ses Salines	25
Alaior	38	Santanyí	25
Porreres	37	Binissalem	16

1984-85. Tercera Divisió. L'Atlètic Balears continuaria presidit per Joan Morro i entrenat per Manuel Martín Vences. El dia de la presentació de jugadors, 21 de juliol, no hi havia molta de gent, però els que hi eren aplaudiren amb tota la seva força els jugadors i, sobretot, la junta directiva. En el cap de tots estava el mal moment pel qual travessava l'entitat, després de saber-se la decisió de Petro de tornar a activar les diligències d'embargament dels bens del club.

Quan l'equip duia quinze dies entrenant, Joan Morro va presentar la dimissió del càrrec de president. El motiu era que finalment s'havia efectuat la diligència d'embargament, i l'antic president Modest Subirana havia estat nomenat administrador judicial. De totes formes, estava prevista una reunió de Joan Morro amb Jeroni Petro, on també hi assistiria l'administrador judicial. En una primera reunió no hi va haver acord i es va proposar realitzar-ne una altra al cap de pocs dies. Sortosament, les dues parts varen acostar les postures. L'acord va possibilitar que Joan Morro retiràs la dimissió.

L'Atlètic Balears va començar molt bé el campionat de lliga, i els quatre primers partits acabaren en quatre victòries. Els resultats i el fet d'haver-se resolt el greu problema de l'embargament feien que es respiràs una certa eufòria.

Res no feia pensar que, el mes de gener Joan Morro presentaria la dimissió irrevocable. El senyor Andreu Amer, membre de la junta directiva que havia presidit Joan Morro, es va postular per assumir la presidència i, naturalment, fou acceptat.

Aleshores l'equip ocupava el segon lloc de la classificació a dos punts del primer classificat, el Mallorca Atl. El tercer lloc l'ocupava el Murense a cinc punts del l'equip blanc-i-blau. De mica en mica, l'equip murer va anar retallant la diferència i, una jornada abans d'acabar la competició, el Murense era matemàticament, el subcampionat, amb dret a jugar les eliminatòries d'ascens.

Classificació

Mallorca Atl.	60 punts	Alaior	37
Murense	52	Costa de Calvià	36
Atl. Balears	51	Ciutadella	36
Portmany	50	Alaró	33
Hospitalet	45	Felanitx	31
Sp. Maonès	44	Margaritense	30
Eivissa	43	Porreres	26
Constància	42	Porto Cristo	26
Ferrerries	42	Artà	21
Badia	40	Xilvar	13

1985-86. Tercera Divisió. Poc abans d'acabar el campionat anterior i a causa de la dimissió d'Andreu Amer, el club estava regit per una comissió gestora. La seva missió de trobar un president idoni es va veure coronada per l'èxit. El senyor Damià Estelrich Dalmau, persona molt coneguda en el món de l'hípica, semblava que era el candidat a ocupar el càrrec.

Finalment, i després d'estudiar la situació econòmica i esportiva del club, Damià Estelrich va acceptar ser president. Semblava una persona que venia amb idees noves, que volia implantar un nou model d'organització del club. Parlava, i ho va complir, de fer obres a l'Estadi Balear, que aleshores presentava un aspecte deplorable, i la seva meta esportiva sols era una: ascendir de categoria.

Les primeres mesures foren nomenar Antoni Oviedo entrenador, Manuel Martín Vences secretari tècnic i Andreu Quetglas gerent. Durant un cert temps, quasi cada dia apareixia a la premsa el nom d'un nou fitxatge: Botubot, del Badajoz, Chea, antic jugador del Reial Mallorca i que les darreres quatre temporades havia jugat amb el Tarragona; Gallardo, també del Reial Mallorca, Rivera que havia fet una excel·lent temporada amb l'Sp. Maonès, Bota i d'altres.

L'equip no va començar gaire bé. A la dotzena jornada, ja havia perdut tres partits i començava a fer-se enfora dels llocs que permetien jugar les eliminatòries d'ascens. Corrien rumors de l'existència d'un absurd enfrontament entre els jugadors mallorquins i els venguts de fora.

A finals de gener, després de perdre contra el Margaritense, aleshores coer de la competició, el president Estelrich va agafar el bou per les banyes i tengué varies reunions amb jugadors i cós tècnic.

Aquesta actitud, i els millors resultats que anava obtenint l'equip, tengueren un efecte balsàmic. Desaparegueren les tensions i a principis del mes d'abril l'equip es trobava segon a tan sols un punt del primer (Mallorca Atl.) i a sis del tercer (Badia de Cala Millor). Les expectatives de jugar les eliminatòries eren manifestes. Així va ser. A falta de tres jornades, l'equip ja estava matemàticament classificat.

Classificació

Mallorca Atl.	57 punts	Ferrerries	36
Atl. Balears	56	Sóller	35
Badia	49	Murense	35
Sp. Maonès	48	Montuïri	32
Constància	45	Alaró	31

Hospitalet	45	Alaior	30
Eivissa	41	Costa de Calvià	30
Santa Eulàlia	40	Ciutadella	30
Santanyí	38	Felanitx	28
Portmany	37	Margaritense	17

Eliminatòries d'ascens a segona divisió B

Osasuna P. 1, Atl. Balears 1	Atl. Balears 1, Osasuna Promesas 0
Lugo 2, Atl. Balears 0	Atl. Balears 0, Lugo 0

1986-87. Tercera Divisió. El president Estelrich va dimitir tot just acabada la temporada però no va existir buit de poder ja que el vicepresident, el senyor Bartomeu Planisi, seguiria com a president en funcions. Però la seva presència no es limitava a despatxar els assumptes diaris, sinó que es feien gestions per suplir els jugadors que havien marxat i també l'entrenador, Antoni Oviedo.

El primer fitxatge fou el de Santiago Araujo, un jove entrenador gallec. Als voltants del 15 de juliol la plantilla ja estava perfilada. No era molt nombrosa, però es comptava amb alguns jugadors que la passada temporada havien donat un bon rendiment, i la resta eren joves jugadors mallorquins de classe contrastada.

De fonts dignes de crèdit, s'havia sabut que probablement la RFEF acceptaria la proposta d'alguns clubs d'augmentar fins a quatre els dos grups de la segona divisió B. En cas d'aprovar-se aquesta mesura, que tendria efectes en la temporada que s'estava jugant, els dos primers classificats de cada grup de tercera ascendirien automàticament a la segona B. Vertaderament era una bona notícia que cap al mes de febrer va tenir confirmació.

Durant quasi tota la temporada l'equip va ocupar lloc capdavanters però al acostar-se el final de la Lliga, es va desinflar una mica. Amb les expectatives que presentava la reestructuració de la segona B, era cosa de no perdre el tren de l'ascens. Després d'una inesperada derrota a Son Sardina, l'entrenador Santiago Araujo era objecte de moltes crítiques. i al final fou destituït.

Ningú més adient per a fer-se càrrec de la plantilla que Manuel Martín Vences, sobretot pel coneixement que tenia de la majoria dels jugadors i dels equips que componien el grup de tercera. Quan va rebre la proposta de la directiva, va acceptar quasi immediatament. Amb ell, vertaderament l'equip va millorar. A final del mes de març era el segon classificat i havia retallat dos punts al primer.

Classificació

Sp. Maonès	59 punts	Eivissa	37
Atl. Balears	50	Murense	34
Badia	49	Hospitalet	33
Constància	48	Santanyí	33
Santa Eulàlia	48	Costa de Calvià	31
Portmany	43	Escolar	30
Alaior	40	Son Sardina	29
Ferrerries	39	Montuiri	29
Alaró	39	Sóller	27
Manacor	39	Isleño	23

1987-88. Segona divisió B. L'Atlètic Balears tornava a una categoria que no li era aliena. i tal com feia les coses la comissió gestora que presidia Bartomeu Planisi, existia la confiança que es faria una bona planificació sense aventures en la part econòmica i tocant sempre amb els peus a terra. Per començar Martín Vences, fou renovat una setmana abans d'acabar la temporada.

El mes d'octubre, l'equip, que no jugava gaire bé, es movia per la part baixa de la classificació. A mitjan novembre, després d'haver guanyat dos partits seguits a casa, es va anar al camp d'Atotxa a jugar contra el San Sebastián, filial de la Real Sociedad i sembla que en acabar el partit guanyat per l'Atlètic Balears, l'entrenador va tenir un gest desconsiderat cap a uns directius. L'incident es va magnificar la qual cosa propiciant la destitució de Martín Vences.

El temps que el secretari tècnic Josep M. Rosselló s'encarregava de cercar un nou entrenador, el jugador Chea i Miquel Ferragut, exjugador de l'Atlètic Balears s'encarregarien de la preparació de la plantilla.

Finalment el designat fou Ignacio Martín Esperanza, que gaudia de molta experiència a la segona B, ja que havia dirigit el Lugo, l'Algeciras, el Figueres, el Lleida, i l'Hospitalet.

El revulsiu que a voltes sol ser el canvi d'entrenador no va tenir lloc, i els nou primers partits dirigits per Martín Esperanza acabaren en set derrotes i dos empats. L'equip ocupava la darrera posició i tot semblava que el descens no tenia remei.

A pesar del clima existent, la junta directiva va donar un vot de confiança a Martín Esperanza. El cas és que, des de llavors, l'equip va millorar, escalant posicions en la classificació situant-se en una zona relativament tranquil·la.

A finals d'abril, amb l'equip pràcticament salvat, Bartomeu Planisi va dimitir com a president de la comissió gestora. Al·legava dos motius: el primer, haver estat president de la gestora durant dos anys i no haver estat capaç de trobar un president; el segon, que motius professionals l'impedien dedicar-se totalment al club. El seu substitut fou el senyor Ramon Galante. Els directius aprovaren la decisió de Bartomeu Planisi i el moment en què la va fer, perquè l'equip estava pràcticament salvat i sobrava temps per tal de preparar la temporada vinent.

A falta de dues jornades, l'Atlètic Balears, de forma matemàtica, conservava la categoria.

Classificació

Mollerusa	52 punts	Fraga	36
Aragón	52	Atl. Balears	35
Terrassa	46	Andorra	35
Endesa	46	Sp. Maonès	35
Hospitalet	45	Poblense	34
S. Sebastián	42	Badia	33
Arnedo	40	Constància	32
Tarragona	39	Mirandés	31
Barcelona Atl.	37	Girona	30
Osasuna P.	36	Júpiter	24

1988-89. Segona divisió B. Ramon Galante presidiria la comissió gestora, de la qual seguiria formant part Bartomeu Planisi. Tot plegat feia pensar que hi hauria una línia de continuïtat amb la gestió anterior. La primera mesura era renovar el contracte a l'entrenador Martín Esperanza, ja que la feina feta a la segona volta de la temporada finida havia estat extraordinària. A més a més, era una persona assenyada, amb molta de mà esquerra, i la plantilla de jugadors estava molt per ell.

L'Atlètic Balears vivia els moments més dolços des de feia molt de temps. El mes de novembre era el segon a dos punts del primer classificat, el Teruel. L'equip, a més d'ocupar llocs capdavanters de la classificació, anava endavant en la Copa del Rei. Després d'haver eliminat el Poblense, va fer el mateix amb el Cala Millor. La recaptació del partit de tornada jugat a l'Estadi

Balear, va ascendir a 500.000 pessetes, que no estava gens malament, i s'esperava que la propera eliminatòria (ara ja hi participaven equips de la segona divisió A) fos contra un equip interessant. Al final, el sorteig va dictaminar que fos l'Huelva. El primer partit es va jugar a Palma i es varen recaptar 920.000 pessetes. El resultat no fou tan bo: l'Atlètic Balears va perdre per 0 a 1. Més endavant, a Huelva, l'equip de segona va passar l'eliminatòria amb comoditat.

Amb la curta plantilla de qué es disposava es podia considerar tot un èxit la trajectòria de l'Atlètic Balears.

Malgrat tot, la situació econòmica era angoixant. El mes de febrer l'equip, que aleshores era el tercer classificat, va jugar a Palma contra el Calahorra. El partit, que es va guanyar per 2 a 0, va comptar amb l'assistència de 700 persones mal comptades. El diumenge següent, a Terrassa, va aconseguir una sonora victòria (2 a 6) i, set dies després, a Palma, jugava un partit molt interessant contra l'Sp. Maonès: el presenciaren devers mil persones.

L'alt cost dels desplaçaments: Terol (Teruel i Endesa), Calahorra, Sant Sebastià, Fraga, Pamplona etc. ofegava el club i a finals de febrer la plantilla estava molesta pel retard en el cobrament dels sous. Afortunadament, tot es va poder arreglar a satisfacció de directiva i jugadors,

Al final l'equip va obtenir una còmoda classificació. L'afició no sabia que es torbaria molt a poder fruit d'una temporada tan brillant com la viscuda.

Classificació

Palamós	59 punts	Barcelona Af.	37
Andorra	56	Calahorra	36
S. Sebastián	46	Endesa	36
Sp. Maonès	45	Fraga	34
Teruel	45	Cala Millor	33
Atl. Balears	45	Aragón	32
Osasuna P.	42	Arnedo	31
Binéfar	40	Terrassa	27
Tarragona	40	Poblense	26
Hospitalet	37	Santa Ponça	19

1989-90. Segona divisió B. Segons informava la premsa un bon grapat de jugadors de la plantilla tenien bones ofertes d'altres clubs. Si aquestes notícies es confirmaven, l'equip romandria desmantellat i seria molt difícil aconseguir un conjunt tan homogeni com el de la temporada anterior. Malgrat tot, una bona notícia era que s'havia aconseguit que Martín Esperança, davant la pressió dels membres de la comissió gestora, decidís seguir entrenant un any més l'Atlètic Balears.

La comissió gestora, a falta de trobar un president adient, seguiria un any més, si bé Ramon Galante ja advertia que abans de final d'any, si no s'havia aconseguit trobar president, hauria de resignar el seu càrrec ja que les normes de la RFEF no permetien que continuàs per més temps.

A mitjan juliol, va tenir lloc la presentació de la plantilla. Majoritàriament estaria composta per jugadors de Mallorca, i s'havien incorporat alguns jugadors que estaven cedits a altres clubs. Chea, que seguia tenint fitxa de jugador, continuaria ajudant Martín Esperanza en la preparació de l'equip.

Va començar el campionat de lliga i l'Atlètic Balears va perdre els tres primers partits jugats, empatat el quart i també perdut el cinquè. A principis d'octubre era el coer, amb només un punt aconseguit.

També a finals d'octubre acabava el mandat de Galante i ja no es podia prorrogar més. Es va convocar una assemblea de socis a fi de trobar un president que formàs una junta directiva. No es va presentar cap candidat i el senyor Josep de la Torre, membre de la comissió gestora va continuar, ara com a president d'aquesta.

L'Atlètic Baleares no va tornar a guanyar fins al cap de set partits, quan vencé per 3 a 0 al Vila-reial. Una volta recuperat Martín Esperanza, que havia sofert una greu intervenció quirúrgica, va tornar a dirigir l'equip, però aquest seguia enfonsat en el darrer lloc. Per tal de fer-lo reaccionar, la comissió gestora va provar el recurs de canviar d'entrenador. Martín Esperanza fou destituït i Lluís Cela, que havia entrenat, entre d'altres, el Margaritense i el Constància, el va substituir.

Sense abandonar el darrer lloc de la classificació, va acabar per l'Atlètic Baleares aquesta pobre temporada.

Classificació

Oriola	51 Punts	Cartagena	37
Barcelona Af.	51	Hospitalet	37
Gandia	49	Girona	37
Alcoià	44	Mallorca Atl.	35
Benidorm	43	Sp. Maonès	35
Manlleu	41	Eldense	34
Alzira	41	Tarragona	31
Sp. Maonès	40	Vila-reial	30
Olímpic	38	Eivissa	29
Hèrcules	38	Atl. Baleares	19

1990-91 Tercera divisió. La premsa informava que, en aquells moments, s'havia d'afrontar un deute amb els jugadors, de 12.000.000 de pessetes. Alguns d'ells (Mestre, Frau, Franch, Fortunato) havien denunciat el club a l'AFE. (Asociación de Futbolistas Españoles), i existia el temor de no poder presentar les fitxes a la Federació si abans no es pagaven els deutes endarrerits.

Els membres de la comissió treballaren de valent. Varen liquidar els contractes amb els jugadors que havien presentat la denúncia, i es va arribar a un acord amb Aguiló, Bonnín, Calleja, Capó, Fernando, Magaña, Martínez Veny, Molina i Piñar, que continuarien un any més en el club. Aquests jugadors constituïrien la base de l'equip, ja que la resta serien jugadors joves que debutarien en la categoria. Dirigiria l'equip, Ignasi Goyenechea, "Chea" que en el període de Martín Esperanza havia actuat com a segon entrenador. Antoni Campoy, exjugador del Reial Mallorca, que recentment havia aconseguit el títol de preparador físic, s'incorporava als cos tècnic.

El cas és que, malgrat les dificultats econòmiques, la temporada va començar molt bé per a l'equip blanc-i-blau; tant en la lliga com en la Copa del Rei. A la lliga regular, no va perdre cap partit fins a la jornada tretzena i en la Copa del Rei va eliminar successivament el Platges de Calvià, el Cala d'Or i el Mirandés, (de segona B) fins que el Deportivo de la Corunya, aleshores equip de segona divisió A, el va eliminar molt ajustadament: 0-0 a l'Estadi Balear i 1-0 a l'Estadi de Riazor.

Mentrestant, la temporada anava avançant i l'equip seguia ocupant sempre posicions altes a la classificació. A principis de març de 1991, l'equip va assolir el primer lloc. Un cert defalliment cap al final del campionat va fer que finalment fos tercer. Al cap de pocs dies d'acabar la lliga es va saber que els club rivals serien: el Roldán, de la regió murciana, el Sueca, valencià, i el Roda de Berà, equip de Tarragona del qual n'era mecenes i president d'honor el conegut i popular locutor, aleshores de la Cadena Cope, Luis del Olmo.

Classificació

Platges de Calvià	57	Sóller	36
-------------------	----	--------	----

Eivissa	56	Portmany	33
Atl. Balears	56	Santa Eulàlia	33
Cala d'Or,	48	Arenal	33
Alaior	44	Cardassar	32
Cala Millor	44	Isleño	31
Poblense	41	San Rafel	28
Ferrerries	41	Alaró	25
Seislan	41	Alcúdia	22
Ferriolense	41	Hospitalet	18

Lligueta d'ascens a segona B

Roldán	11 punts	Atl. Balears	4
Roda de Berà	5	Sueca	4

1991-92. Tercera divisió. El fet de no haver aconseguit l'ascens sembla que no va traumatitzar massa la comissió gestora que seguia regint l'Atlètic Balears. Encara era massa propera la temporada 1989-90, tan nefasta en l'aspecte esportiu i econòmic.

La prudència era la tònica que imperava a l'entitat; així, es va decidir continuar amb la mateixa política de la finida temporada. Les baixes produïdes, unes deu, foren reemplaçades per jugadors que havien destacat en equips juvenils (CIDE, La Salle, Sant Francesc, Sant Gaietà etc.) i la part tècnica, seguiria estant a càrrec d'Ignasi Goyenechea i Antoni Campoy.

Malgrat els nombrosos canvis respecte de la temporada anterior i la inexperiència dels joves jugadors, la temporada no va començar malament per a l'equip de l'Estadi Balear. Fins a la jornada desena no va perdre cap partit, ocupant sempre llocs alts a la classificació.

Sia per la bona classificació de l'equip o per la manera de ser dels components de la comissió gestora, el cert és que, a diferència de temporades anteriors, cap declaració extemporània no sortia dels llavis de directius, entrenador o jugadors.

L'actuació a la lligueta fou una altra història. El lloc assolit, propiciar que les noces d'or es visquessin a tercera divisió

Classificació

Eivissa	64 punts	Alaior	35
Manacor	54	Santa Eulàlia	34
Atl. Balears	53	Llosetense	32
Mallorca Atl.	52	Arenal	32
Portmany	45	Ferrerries	32
P. de Calvià	45	Son Roca	32
Ferriolense	42	Poblense	30
Sóller	41	Espanya	26
Cardassar	40	Seislan	23
Cala Millor	39	Cala d'Or	9

Lligueta d'ascens a segona divisió B

València B.	12 punts	Atl. Balears	4
Premià	7	Águilas	1

Temporada 1978-89. Tercera divisió
 Reus, Pomar, Pérez, Manolito, Maura, Bosch,
 Tauler, Serrano, Vázquez, Martínez i Luque

Manuel Martínez
 Garrido, Manolito

Joan Serrano Sánchez

Albert Pérez Cámara

Ramón Reus Llobera

Sebastià Català
 Santandreu

Llorenç Capellà Mir

Bernat Amengual
 Quetglas

Josep Hernández
 Burgos, Pepin

Temporada 1987-88. Segona divisió B
 Chea, Artabe, Sebastià, Pascual, Aguiló, Baltasar,
 Vera, Javier, "Botubot" Tur i Molina

Rafel Capó Perelló

Ramon Herráiz
 Eisman, "Botubot"

Joan Cerdà Plomer

Josep Antoni Mora
 Molina, Molina

Javier Cutilla Rosselló,
 Javier

Baltasar Gomez
 Sánchez, Baltasar

Bartomeu Pascual
 Rosselló

Sebastià Frontera
 Català, Sebastià

Gabriel Aguiló Ramon

Manuel Martín Vences,
entrenador.
Temp. 1982-83,
ascens a tercera
divisió.
Temp. 1986-87,
ascens a segona
divisióB

Joan Morro Albertí,
president.
Temp. 1982-83. Ascens
a tercera divisió

Ignasi Goyenechea
Ocasí, Chea

DE LES NOCES D'OR A SEGONA B

1992-93. Tercera divisió. A l'inici de la temporada 1992-93, es complien cinquanta anys des que l'Atlètic Balears havia començat la seva singladura. El club es trobava ara a la tercera divisió. La segona no s'havia tornat a assolir des de feia prop de trenta anys i, a més a més, en dues ocasions s'havia davallat a la primera regional preferent. L'Estadi Balear, començat amb tanta d'íl·lusió, es trobava en unes condicions lamentables, caient a trossos.

Si encara l'Atlètic Balears es mantenia viu era perquè en els moments més difícils, quan la desaparició semblava imminent, sorgia sempre una persona o un grup de persones que agafaven el timó de la barca i l'entitat sortia endavant. Aquest és un signe que des de la fusió ha caracteritzat a l'entitat blanca-i-blava.

Tornant a la part esportiva, a principis d'agost va tenir lloc la presentació de jugadors. A falta de completar-la, la plantilla estaria entrenada per Onofre Solivellas i preparats físicament per Antoni Campoy.

El començament del campionat fou decebedor i després d'empatar a casa contra el Son Roca (2 a 2), Onofre Solivellas va presentar la dimissió, la qual fou acceptada. El nou entrenador seria Paco Solera mentre que Antoni Campoy continuava com a preparador físic.

A principis de març, el president de la gestora va presentar a la premsa el programa d'actes a celebrar amb motiu d'haver-se complit els cinquanta anys de la fundació de l'Atlètic Balears. Aquests actes tendrien lloc els dies 26, 27 i 28 del mateix mes de març.

El dia 26 es va celebrar un sopar de germanor al Restaurant Son Amar, al qual hi varen assistir representants de les autoritats civils i esportives i també delegats d'altres club de l'illa. Al dia següent, dissabte, es varen jugar varis partits entre els diversos equips del club. La festa va culminar amb un simpàtic partit de veterans. Cal destacar la presència de Jaume Brondo, que amb 71 anys encara es va vestir de futbolista i va jugar uns quants minuts.

L'endemà es va disputar un valuós trofeu donat per la Banca March entre el Reial Mallorca, que llavors militava a la segona divisió i que va enviar el primer equip, i l'Atlètic Balears. El resultat fou de 0 a 6 a favor de l'equip convidat.

Acabades les celebracions, va seguir disputant-se el campionat, ja sense cap al·licient donada la insalvable distància que separava l'equip de la capçalera de la classificació. Fou una llàstima que l'any de l'aniversari al menys no es jugàs la lligueta d'ascens a segona B.

Classificació

Manacor	57 punts	Cala Millor	37
Santa Eulàlia	53	Arenal	33
Mallorca Atl.	52	Cardassar	33
P. de Calvià	52	Ciutadella	32
Poblense	44	Constància	32
Ferriolense	43	Esporles	31
Alaior	43	Portmany	28
Atl. Balears	42	Porto Cristo	26
Ferrerries	40	Llosetense	24
Sóller	38	Son Roca	20

1993-94. Tercera divisió. A finals de la temporada anterior, Jeroni Petro va manifestar els seu desitjos de tornar a ocupar la presidència del club. Com sia que ja eren moltes les temporades en les quals el club havia estat regit per una comissió gestora i aquesta situació no es podia prorrogar més, es publicà la convocatòria d'una assemblea de socis per tal d'elegir un nou president que formàs una junta directiva. Tant Petro com de la Torre feren saber la seva intenció de ser candidats a la presidència.

A mitjans del mes de maig, Jeroni Petro va denunciar greus irregularitats en el procés electoral (sembla que la seva candidatura no podia ser admesa donat que no figurava a les llistes de socis del club ni com elector ni com elegible). Finalment no es va poder presentar, i el 10 de juny Josep de la Torre fou proclamat president de l'Atlètic Balears ja que no s'havia presentat cap altre candidat.

Les seves primeres declaracions com a president de la junta directiva incidien en una línia continuadora i es marcava l'objectiu de quedar entre els quatre primers. Anunciava que el pressupost per a la temporada 1993-94 seria de 15.000.000 de pessetes i que l'entrenador seria Antoni Campoy.

En contra dels vaticinis pessimistes, l'equip va fer una excel·lent temporada. Al final de la primera volta ocupava el segon lloc de la classificació a quatre punts del primer, el Mallorca Atl., i avantatjava en tres el Constància, tercer classificat. Aquesta tònica encara es va millorar al llarg del que restava de competició i a la jornada trenta-dosena era líder, amb el Mallorca Atl. a tres punts de distància. Després, una inesperada derrota al camp de l'Esporles i un empat a casa contra La Victòria el varen fer perdre aquest lloc de privilegi i al final va quedar el segon.

Classificació

Mallorca Atl.	57 punts.	Cardassar	37
Atl. Balears	55	Pollença	36
Montuïri	53	Ferriolense	36
Cala Millor	43	Ciutadella	35
P. Calvià	41	Alaior	34
Sp. Maonès	40	Eivissa	33
Sóller	40	Ferrerries	32
Constància	38	Esporles	26
Poblense	38	Calvià	24
Arenal	37	La Victòria	24

Lligueta d'ascens a la segona divisió B

Sabadell	9 punts	Atl. Balears	4
----------	---------	--------------	---

1994-95. Tercera divisió. Malgrat no haver assolit l'ascens la junta directiva no es va desmoralitzar i es va intentar reforçar alguns punts febles de l'equip, però conservant l'estructura bàsica que tan bon resultat havia donat. L'objectiu continuava essent quedar entre els quatre primers, fer campió, anar a la lligueta d'ascens i donar el salt a la segona B. La direcció de l'equip continuaria amb el mateix cos tècnic, Campoy-Pacheco,

El cas és que l'equip havia començat bastant bé la temporada. Certament havia sofert dues derrotes inesperades, una a Son Ferriol i l'altra a sa Pobla, però es marcaven molts de gols i els espectadors de sortien de l'Estadi Balear contents pel joc que realitzava el seu equip.

Quan faltaven quatre jornades per acabar el campionat, l'equip ja tenia la segona plaça de la classificació assegurada, i quan en faltaven dues havia de visitar el Mallorca Atl, que era el líder amb dos punt d'avantatge. El partit va acabar amb el resultat d'1 a 0 a favor del filial, però l'Atlètic Balears va impugnar el partit ja que entenia que en el Mallorca Atl. s'havien alineat tres jugadors (Campuzano, Loren i Ronda) que pertanyien a l'equip sub19.

Finalment el jutge únic per a la competició, el senyor Antoni Diéguez, va desestimar la reclamació de l'Atlètic Balears dictaminant que "*El Mallorca sub19 no es un equipo filial del Mallorca Atl. sino un equipo dependiente.*"

Classificació

Mallorca Atl.	58 punts	Constància	36
Atl. Balears	56	Cardassar	35
Sóller	52	Pollença	33
Poblense	51	Campos	33
P. de Calvià	44	Alaior	32
Manacor	43	Ciutadella	30
Santa Eulàlia	42	Arenal	30
Ferriolense	41	Montuïri	29
Cala Millor	37	Binissalem	23
Sp. Maonès	36	Felanitx	19

Lligueta d'ascens a segona B

Barcelona C	10 punts	Atl. Balears	3
Gandia	10	Mulero1	1

1995-96. Tercera divisió. La junta directiva, presidida per Josep de la Torre, per tal de suplir els jugadors que havien marxat, va fitxar a una sèrie de joves jugadors que provenien tots d'equips mallorquins reconeguts pel seu treball amb els jugadors joves (La Salle, CIDE, Patronat, Sant Francesc, La Victòria, etc.) L'entrenador seria Miquel Magaña. La junta directiva no ho tenia fàcil. Com quasi sempre, les crítiques sempre solien ser més negatives que positives. Ara, el pretext era el fet que la junta hagués decidit donar una oportunitat a jugadors massa joves.

L'equip blanc-i-blau va començar molt bé el campionat, Després va seguir una trajectòria desigual baixant o pujant llocs en una classificació que ben aviat va comandar el Sóller, el qual havia format un gran equip. Al final l'Atlètic Balears va assolir el tercer lloc.

Abans d'acabar el campionat es varen produir dues notícies importants en el club de l'Estadi Balear. La primera tengué lloc el gener, i fou el fitxatge d'Antonio Orejuela, exjugador del Salamanca, Reial Mallorca, Atlético de Madrid i Granada, i la segona les manifestacions fetes pel senyor Tomàs Cano, alt directiu de Centennial Airlines, empresa patrocinadora de l'Atlètic Balears, en el sentit de presentar-se com a candidat a la presidència del club en acabar la

temporada. Expressava la seva voluntat d'intentar ascendir a segona divisió B, arreglar l'Estadi Balear, enllumenat inclòs, i "*intentar despertar del letargo en que está sumida la afición.*"

Classificació

Sóller	84 punts	Pollença	45
P. de Calvià	80	Sp. Maonès	44
Atl. Balears	78	Cardassar	44
Poblense	77	Portmany	44
Constància	76	Esporles	42
Manacor	75	Alaior	42
Campos	71	Alaró	38
Ciutadella	64	Santanyí	17
Ferriolense	62	Arenal	16
Santa Eulàlia	59	Cala Millor	6

Lligueta d'ascens a segona B

Múrcia	16 punts	Palamós	4
Aceró	9	Atl. Balears	4

1996-97. Tercera divisió. Acabada la temporada, hi havia una certa expectació per veure com seria la gestió del nou president, Tomàs Cano. Les promeses que aquest havia fet quant a canviar la imatge del club, relacions amb la premsa, arreglar l'Estadi Balear, fer un equip que il·lusionàs, s'anaven complint.

Al mateix temps es va iniciar una campanya publicitària i a les vies principals de Ciutat apareguren cartells que convidaven la gent a fer-se socis de l'Atlètic Balears.

Als pocs dies, a l'Estadi Balear, i amb una inusitada expectació (hi assistiren 4.000 persones!) es va presentar la versió en català de l'himne de l'Atlètic Balears.

Tota aquesta primera època del mandat de Tomàs Cano es va caracteritzar per una nova dinàmica quant a intentar que l'Atlètic Balears es convertís en un club amb una forta implantació social. Cano creia que l'Atlètic Balears no s'havia de limitar només al futbol, i així diversos equips que practicaven altres modalitats esportives passaren a dur afegit el nom d'Atlètic Balears: Voltors, de futbol americà; Volley Mallorca de voleibol; Fidípides, d'atletisme; equips de futbol sala, de beisbol... Es parlava també de crear un equip de bàsquet.

Per tal d'identificar el club amb un símbol es va encarregar al dibuixant Antoni Bibiloni Palmer "Bibi", fill d'un antic jugador de l'Atlètic Balears, la creació d'un dibuix adient. El resultat fou la plasmació damunt paper del Ferreret, un amfibi anur de la família dels discoglòssids. endèmic de la serra de Tramuntana.

S'ha de dir que Cano no era cap visionari, ni cap il·lús. Amb tots aquests projectes el que pretenia era que la Universiada, que s'havia de celebrar el 1999, no beneficiàs només un equip de Palma. Eren els moments en els quals s'estaven estudiant els projectes referits a la construcció de l'estadi de Son Moix i ja es parlava que l'únic equip que podria utilitzar el camp de futbol seria el Reial Mallorca. El que pretenia Cano era que l'Atlètic Balears també tengués algun benefici de l'Universiada.

Però, quan s'estava en el punt més àlgid de tota aquesta activitat, un succés va moderar totes les iniciatives. El 25 d'octubre la premsa informava que la companyia mallorquina Centennial Airlines presentava la sol·licitud de fallida. Per altra part, es deia que Tomàs Cano no tenia la intenció de dimitir de la presidència del club.

Quant a la part esportiva, l'equip, que havia tengut un bon començament de lliga, a finals de febrer era cinquè de la classificació i perillava que no accedís a cap dels quatre llocs que donaven dret a participar en la lligueta d'ascens. L'entrenador Magaña ja feia temps que era qüestionat i al final, contra l'opinió del president, va ser cessat. De fet, Tomas Cano va presentar la dimissió i costà molt de fer-lo tornar enrera.

Després d'uns dies d'incertesa, Miquel Crespí, que havia entrenat entre d'altres el Mallorca Atl. i el Poblense, es va fer càrrec de l'equip. La millora fou espectacular. Faltaven deu partits per acabar el campionat i, amb Miquel Crespí a la banqueta, l'equip en va guanyar nou i empatà l'altre al camp del Sóller.

Es va arribar al final de la temporada amb l'equip classificat en segon lloc a tan sols un punt del primer. La sensació era que si la lliga arriba a durar uns partits més, l'Atlètic Balears hauria estat el campió.

Classificació

Constància	79 punts	P. de Calvià	45
Atl. Balears	78	Ciutadella	45
Sóller	76	Pollença	44
Manacor	68	Portmany	40
Poblense	64	Andratx	37
Binissalem	61	Alaior	37
Ferriolense	60	Cardassar	36
Santa Eulàlia	60	Esporles	36
Campos	59	Felanitx	30
Sp. Maonès	49	Alaró	21

Lligueta d'ascens a segona B

Novelda	13 punts	Atl. Balears	7
Palamós	8	Águilas	4

1997-98. Tercera divisió. La lligueta d'ascens no va acabar bé per a l'Atlètic Balears. A part del fet de no haver aconseguit l'ascens, uns incidents produïts a l'acabament del partit contra l'Águilas varen comportar una dura sanció contra el club. Es va imposar una forta multa a l'Atlètic Balears i a més a més la clausura de l'Estadi Balear per tres partits.

Malgrat aquests ensurts, tota l'estructura del club, directiva, cos tècnic i jugadors continuava quasi igual que en la temporada anterior,

La competició va començar satisfactòriament. L'equip jugava bé i a més a més golejava els seus rivals. En tan sols sis partits va marcar vint-i-tres gols. El Constància també havia començat molt fort i anaven empatats a la classificació.

En unes declaracions a la premsa, el president Tomàs Cano, deia, quant a la reforma de l'Estadi Balear: *“No hi ha res de nou, i és impensable que tant el club com la Junta pro-campo puguin afrontar la remodelació que necessita el camp. És una gran frustració veure l'escassa ajuda que donen les institucions a l'Atlètic Balears. Sembla que només hi ha un equip a l'illa. A l'hora de les instal·lacions necessàries per a la Universiada no hem comptat per res. L'Atlètic Balears no entra dins els plans de l'Ajuntament ni del Govern.”*

Mentrestant, l'equip seguia fent bons partits i acumulant punts. Des que havia perdut amb el Constància, a la jornada setena, no coneixia la derrota. Fins que va jugar a l'Estadi contra el Platges de Calvià, quinze jornades després, no va perdre el segon partit. Malgrat aquesta derrota, va seguir com a líder fins a finals de temporada.

Després de 30 anys, l'Atlètic Balears es va proclamar campió.

Classificació

Atl. Balears	88 punts	Pollença	53
Constància	83	Ferriolense	49
Sp. Maonès	73	P. de Calvià	48
Vilafranca	67	Ciutadella	41
Binissalem	64	Andratx	41
Campos	63	Arenal	38
Santa Eulàlia	58	Ferrerries	37
Poblense	58	Cardassar	36
Manacor	56	La Victòria	21
Alaior	55	Portmany	19

Lligueta d'ascens a segona B

Benidorm	15 punts	Atl. Balears	4
Mataró	13	Caravaca	2

1998-99. Tercera divisió. El 30 de juny Tomàs Cano va presentar la dimissió de manera irrevocable. Aquest fet no va significar cap ruptura amb la línia que mantenia el club, ja que el senyor Miquel Àngel Gòmez Martínez, que era membre de la junta directiva presidida per Cano, es va postular com a president.

La plantilla de jugadors havia sofert baixes importants (Reynés, Paco Perez, Vidal, Vicens i Zamorano), però l'economia del club no permetia fer grans despeses quant a fitxatges. No hi havia altre remei que anar incorporant joves jugadors que havien destacat com a juvenils. El que sí continuava era Miquel Crespí, que tan bona feina havia fet a les temporades anteriors.

L'Atlètic Balears no va tenir un bon començament de lliga i va veure com el Constància de des del principi ja va ocupar el primer lloc i no el va abandonar en tota la temporada. L'equip blanc-i-blau va acusar les baixes dels jugadors que se n'havien anat a altres club i costava molt d'integrar els nous jugadors en els esquemes de Miquel Crespí.

En conseqüència l'equip seguia alternant resultats espectaculars, victòria per 5 a 0 contra el Manacor, amb altres decebedors, empat 0 a 0 a casa contra el Pollença. Quan s'acostava el final de la temporada, ocupava el cinquè lloc de la classificació i perillava la classificació per a la lligueta. Uns bons resultats en els darrers partits propiciaren que finalment assolís el quart lloc, que li donava dret a participar en la lligueta d'ascens a segona B.

Classificació

Constància	83 punts	Sp. Maonès	50
Poblense	74	Binissalem	50
Ferriolense	73	Gènova	50
Atl. Balears	72	Ciutadella	49
Manacor	67	Eivissa	48
Vilafranca	63	Arenal	34
Alaior	62	Pollença	32
P. de Calvià	60	Soledat	31
Campos	60	Andratx	23
Santa Eulàlia	51	Ferrerries	18

Lligueta d'ascens a segona B

Lorca	13 punts	Alcoià	8
-------	----------	--------	---

1999-2000. Tercera divisió. Després de la mala actuació tenguda en la lligueta d'ascens, tan sols un punt en sis partits, calia alçar el cap i seguir mirant cap endavant. L'entrenador Miquel Crespi no estava gens qüestionat. Les lesions i altres desgràcies acompanyaren l'equip durant tota la temporada i també en la lligueta. Precisament quan faltaven quinze dies per començar aquesta, el bon porter Miquel Àngel Calleja es va fracturar la clavícula i fou baixa el que restava de temporada.

Per tal d'ajudar en la part econòmica, es varen aconseguir dos patrocinadors de prestigi: l'empresa de telecomunicacions ONO ho seria del futbol base i la companyia aèria ERA, del primer equip de l'Atlètic Balears. ERA, patrocinava també l'Alavés, aleshores equip de la primera divisió.

Davant els greus problemes que ocasionava el mal estat de la gespa de l'Estadi Balear, es va començar a parlar d'instal·lar gespa artificial. Naturalment el club no podia fer front a la despesa i es va demanar ajuda a les autoritats. Jeroni Petro, aleshores vicepresident de la junta pro-campo, va mostrar el seu malestar amb la junta directiva del l'Atlètic Balears. En una entrevista a la premsa deia: *"m'agradaria deixar molt clar que la junta directiva de l'Atlètic Balears no està facultada per negociar la gespa artificial a l'estadi, ja que això és una competència de la junta general de copropietaris. A més a més és una falta de tacte increïble que ni tan sols hagin anunciat la seva intenció a la junta Pro-campo."*

Finalment tots els malentesos entre les dues juntes quedaren aclarits, i els diaris anunciaven que: *L'Ajuntament de Palma ja te el vist-i-plau dels propietaris per invertir tots quant doblers vulguin a l'Estadi Balear."* La veritat és que encara passarien uns quants anys abans que l'Estadi tengués gespa artificial.

Tornant a la part esportiva, l'equip no podia anar millor. A la jornada vint-i-dosena, era líder amb set punts d'avantatge sobre el Constància, a catorze de l'Sp. Maonès i a setze del Manacor. Només un cataclisme podia evitar que l'equip blanc-i-blau jugàs la lligueta d'ascens. Així es va arribar als darrers partits. El penúltim es jugava precisament contra el Constància a l'Estadi. Un empat era suficient perquè l'Atlètic Balears aconseguís la primera posició. El partit va acabar amb empat a un gol i amb aquest resultat l'Atlètic Balears, a manca d'una jornada per acabar la lliga, es proclamava campió.

Classificació

Atl. Balears	91 punts	Ferriolense	51
Constància	88	Campos	49
Manacor	71	Binissalem	49
Santa Eulàlia	67	Alaior	47
Sp. Maonès	64	Eivissa	42
Santa Ponça	58	Pollença	38
Cardassar	56	Ciutadella	38
Vilafranca	55	Felanitx	38
Poblense	54	Gènova	28
P. de Calvià	54	Arenal	27

Lligueta d'ascens a segona B

Mataró	14	Horadada	7
Alacant	13	Atl. Balears	0

Cartells anunciadors dels actes commemoratius del 50è aniversari de l'Atlètic Baleares

28 de març de 1993. 50è aniversari de l'Atlètic Baleares.

Disputa del trofeu Banca March entre el Reial Mallorca i l'Atlètic Baleares:
Sacarés, Reynés, Prats, Serer, Irureta, Nito, Sancho, José, A. Beltran, Horrach, Sala, Sergio, Tuti, Nuviala, Cristian, Ronda, Beltran, Delgado, Bogdanovic, Sebastià i Salas

Miquel A. Salas Bestard

Josep Pulido Martínez

Javier Sendino Herrero

Vicens Reynès Serra

Temporada 1994-95. Mini Estadi:
 Lligueta d'ascens a segona B. Barcelona Atl.-Atl. Balears
 Campoy (entr.) Calleja, P. Vicens, Reynés, García, Sebastià, Aguiló, R. Pericàs (del.),
 Llistó, Pulido, Edu, Nuviala, Calatayud i Pacheco (segon entrenador)

Ramon Calatayud Vich

Josep A. Nuviala Pérez

Andreu Llistó González

David Vicens Araujo

2000-01. Tercera divisió. La junta directiva comandada per Miquel Àngel Gómez era animosa. i així, després d'haver fet l'equip un excel·lent campionat de lliga, malgrat la decepció de la lligueta, en pocs dies renovaren la fitxa als jugadors més destacats de la temporada anterior i es cobriren els llocs més febles amb elements de reconeguda vàlua (Picazo, Gerardo, Esteve, Manolo Moyá i Paco Pérez). Miquel Crespí continuaria dirigint l'equip

Un altre objectiu de la junta directiva, era que les institucions ajudassin a l'Atlètic Balears. En aquell temps molts d'equips, gràcies a ajudes institucionals, ja gaudien de camps de gespa artificial.

En diverses ocasions Miquel Angel Gómez, sol o acompanyat de membres de la directiva, es va entrevistar amb els màxims responsables esportius de l'Ajuntament de Palma, Consell Insular de Mallorca i Govern de les Illes Balears. Sempre obtenia bona acollida i prometedores paraules, però el cert és que ben poca ajuda es va rebre, al menys quant a la remodelació de l'Estadi Balear.

Per altra banda, l'equip estava fent un excel·lent campionat. Tres jornades abans d'acabar la Lliga ja era matemàticament el campió. En una entrevista titulada "L'OBJECTIU ÉS L'ASCENS," el president de l'Atlètic Balears contestava al periodista que li demanava si no ascendir seria una fracàs: "No es així. No ascendir no seria un fracàs. Qui fa el que pot no està obligat a més."

Classificació

Atl. Balears	89 punts	Poblense	53
--------------	----------	----------	----

Ferriolense	79	Alaior	47
Vilafranca	65	Montuïri	47
Manacor	64	Sp. Maonès	44
Constància	61	Eivissa	44
Santa Eulàlia	60	Sóller	41
Binissalem	57	Espanya	39
Cardassar	56	Ciutadella	38
Santa Ponça	55	Montaura	38
P. de Calvià	53	Pollença	28

Lligueta d'ascens a segona divisió B

Onda	12 punts	Palamós	8
Oriola	9	Atl. Balears	2

2001-02. Tercera divisió. La junta directiva de l'Atlètic Balears encapçalada per Miquel Àngel Gómez era tossuda. S'havien fixat com a objectiu principal ascendir a la segona B i estaven disposats a aconseguir-ho.

La temporada que ens ocupa, va registrar un canvi notable. Miquel Crespí havia decidit descansar un temps. La directiva estava molt satisfeta de la seva feina, però no hi va haver manera que canviàs d'opinió. Fent un notable esforç es va contractar un entrenador jove però que ja tenia una certa experiència a la segona divisió B. Es tractava de Benigno Sánchez, murcià, de 31 anys, que havia dirigit al Lorca, Mar Menor i Mensajero.

El campionat va començar de forma similar a les darreres temporades. De tot d'una l'equip es va situar a les primeres posicions, ja que els cinc primers partits acabaren en cinc victòries. Malgrat tot, el joc de l'equip no era tan brillant com abans i les victòries ho eren per diferències mínimes. Cap al mes de desembre la dinàmica de l'equip havia canviat; l'equip estava classificat en quart lloc, a sis punts del primer: el Constància. Benigno Sánchez començava a ser criticat, fins i tot dins la pròpia junta directiva.

Devers el mes de maig, les crítiques anaren minvant ja que l'equip va millorar el seu joc i la posició a la classificació. Quan arribà la jornada trenta-quatre, l'Atlètic Balears es va posar davant el Constància amb un punt d'avantatge. Ja no va abandonar aquest lloc de privilegi i quan faltaven dues jornades va aconseguir matemàticament el campionat per tercer cop consecutiu.

Classificació

Atl. Balears	88 punts	P. de Calvià	44
Ferriolense	81	Santa Ponça	44
Constància	81	Arenal	42
Vilafranca	78	Alaior	42
Santa Eulàlia	67	Eivissa	41
Santanyí	59	Sp. Maonès	40
Manacor	56	Binissalem	40
Poblense	56	Sóller	40
Cardassar	51	Espanya	30
Montuïri	46	Felanitx	29

Lligueta d'ascens a segona B

Reus	14 punts	Yeclano	6
Vila joiosa	7	Atl. Balears	5

2002-03. Tercera divisió. Amb un cert pessimisme començava una nova temporada per a l'Atlètic Balears, Jaume Bauzá escrivia al *Diari de Balears* "El Diumenge passat es va escriure un nou

capítol de la crisi que viu l'Atlètic Balears. La Junta directiva, juntament amb el seu president Miquel Àngel Gómez, presentà per sorpresa la dimissió. S'ha obert així un període electoral que haurà de concloure amb l'elecció d'un nou president, però també s'ha obert un temps d'incertesa vers el futur del club blanc i blau. Ara una junta gestora serà l'encarregada de signar les altes i les baixes per a la propera temporada. I mentrestant, continua sentint-se renou de sabres entre el president sortint i el propietari (sic) de l'Estadi Balear Jeroni Petro”.

El cas és que Miquel Angel Gómez va fer efectiva la seva dimissió i una comissió gestora presidida pel senyor Josep Jurado es va fer càrrec del club. El primer de tot era contractar un nou entrenador, ja que Benigno Sánchez havia acceptat una oferta del Lorca. El designat fou Nico López, reconegut entrenador mallorquí. Després es va donar la baixa a quasi tots els jugadors que la temporada passada havien vingut de la península i es varen fitxar nous elements tots, això sí, residents a Mallorca.

La situació en quant a instal·lacions era dramàtica. Una notícia sortida a la premsa apuntava: *“L'ATLÈTIC BALEARS EXIGEIX SOLUCIONS A CORT. La Federació es nega a dirigir els partits del camps annex perquè no te vestidors.”* A partir d'aquest darrer escrit i en veure l'escàs èxit que tenien les seves peticions la directiva va renunciar, almenys per un temps, a insistir més sobre aquest tema.

Certament la part esportiva no anava bé. Des dels primers partits es va veure que l'equip ho tendria molt difícil per classificar-se per jugar la lligueta d'ascens. Sempre va transitar per la meitat de la classificació. Només durant un curt període de temps es va posar a tres punts del quart classificat. El jove, però veterà i estimat capità de l'equip, Andreu Llistó declarava: *“amb aquesta plantilla no ens poden demanar que guanyem la lliga.*

Tampoc l'equip juvenil, que tanta il·lusió havia generat a rel de l'ascens a la Divisió d'Honor, complia amb les expectatives. Ben aviat es va situar al darrer lloc de la classificació i al final va acabar descendint. L'entrenador de l'equip i membre de la directiva Francesc Vázquez, investia amb duresa contra la pròpia directiva de l'Atlètic Balears: El tècnic, molt dolgut, declarava a la premsa: *–ens sacrificaren fa unes deu o dotze jornades. No se'ns ha valorat lo suficient. Primer tinguérem el suport del President que fins i tot viatjava amb l'equip, però després arribaren nous directius i des de fa unes dotze jornades ja s'ha donat a l'equip per descendir.”* Vázquez també es queixava que en plena temporada alguns jugadors entre d'ells Xisco haguessin passat al primer equip.

Enmig d'aquest ambient tan poc agradable, va acabar la temporada assolint l'Atlètic Balears un mediocre vuitè lloc a la classificació.

Classificació

Vilafranca	86 punts	P. de Calvià	48
Constància	85	Santanyí	47
Manacor	66	Santa Ponça	46
Poblense	65	Sp. Maonès	44
Eivissa	64	Montuïri	43
Ferriolense	63	Arenal	42
Alaior	57	Cardassar	40
Atl. Balears	53	Peguera	40
Santa Eulàlia	53	Gènova	32
Binissalem	49	Sant Rafel	31

2003-04. Tercera divisió. Dimitit Josep Jurado del càrrec de president, hi va haver un període d'incertesa per saber qui ocuparia el càrrec de president. Semblava que ho seria Francesc Vázquez, l'antic jugador de l'Atlètic Balears i posterior responsable del futbol base, si bé es deia que a darrera ell hi hauria Miquel Àngel Gómez i algunes persones que havien format part de la seva

junta directiva. Les declaracions a la premsa les solia fer Gómez i rebia el tracte de màxim responsable i a voltes el de president.

Se sabia, des de principis de juliol, que el nou director tècnic de l'equip seria Julio Alberto, exjugador del Barcelona. A aquestes notícies varen seguir unes setmanes de total silenci informatiu. Només es va publicar l'anunci dels fitxatges de Ronda i Vidal, aquest últim exmembre de l'equip de futbol que havia guanyat la medalla olímpica en els Jocs Olímpics celebrats a Barcelona l'any 1992. S'anunciava també que l'entrenador seria Paco Clos, antic davanter centre del Futbol Club Barcelona, però el cert és que no es va incorporar al club fins la primera setmana d'agost.

La temporada va començar amb resultats molt dolents per part de l'Atlètic Baleares. Quan es duïen jugats quatre partits només s'havia aconseguit un punt i l'equip era el penúltim de la classificació. Paco Clos va presentar la dimissió, que fou acceptada, i pocs dies després Julio Alberto va seguir el mateix camí.

Francesc Vázquez es va encarregar de la preparació de l'equip fins que es contractàs un nou entrenador, cosa que va succeir quasi a principis d'octubre. El designat fou López Castillo, que la temporada anterior havia ascendit el Collerense. No va durar gaire ja que, en una decisió un tant estranya, (en tres partits havia aconseguit cinc punts dels nous possibles), va ser cessat. Al cap de pocs dies, Miquel Bestard, que havia entrenat diversos equips de l'illa, es va fer càrrec de l'equip.

L'equip va seguir més o manco pel mateix camí: victòries mínimes aconseguides amb molt d'esforç, alternades amb derrotes sorprenents. La mediocritat era la nota dominant. Al final, l'equip va quedar classificat en el novè lloc. Certament era una classificació decebedora.

Classificació

Santa Eulàlia	70 punts	Ferriolense	50
Santanyí	67	Manacor	50
Vilafranca	66	Collerense	50
Poblense	66	P. de Calvià	47
Eivissa	60	Arenal	47
Constància	59	Sp. Maonès	45
Montuiri	55	Alaior	42
Sóller	54	Alcudia	40
Atl. Baleares	52	Cardassar	37
Binissalem	51	Santa Ponça	26

2004-05. Tercera divisió. Acabada la temporada el club es trobava en un estat de falta de tresoreria absolutament alarmant. Alguns jugadors feia mesos que no havien cobrat el seu sou i tampoc part de la fitxa. Dos d'ells, Julià Ronda i Gabriel Vidal, que tenien un tipus de contracte diferent, varen presentar una demanda judicial contra el club per impagament de salaris.

Una de les principals fonts de finançament que tenia l'Atlètic Baleares eren els ingressos que per publicitat estàtica percebia la junta Pro-campo i que aquesta després cedia al club. Les discrepàncies que d'antic tenien Miquel Angel Gómez i Jeroni Petro varen esclatar abans del inici de la temporada. La premsa se'n feia ressò en una columna del *Diari de Balears* firmada per Pep Verger: *"La Junta Procampo decidí el passat dia trenta de juny explotar directament tota la publicitat estàtica, privant d'aquesta manera d'una important font d'ingressos a l'Atlètic Balears."*

Cap de les dues parts va afluixar i l'Atlètic Baleares va anar a disputar els seus partits de lliga al camp del poliesportiu Germans Escalas. Malgrat tot seguia entrenant a l'Estadi Balear ja que això sí que ho podia fer. Als propietaris de l'Estadi Balear se'ls exigia que pagassin l'entrada per

accedir al Germans Escalas. Tot era un despropòsit. Molts dels bons aficionats deixaren d'anar a veure jugar el seu estimat equip.

Com no podia ser d'altra manera, tota aquesta disputa va afectar la part esportiva. L'economia del club estava sota mínims i així ben poca cosa es pogué fer. Es va fitxar com a entrenador Lluís Espinosa, que no tenia cap tipus d'experiència a la tercera divisió, i a un bon nombre de jugadors, ja que pràcticament tots els de la temporada anterior no havien renovat.

El moviment de jugadors durant tota la temporada fou constant. Es fitxaven jugadors que a les poques setmanes eren despatxats. Alguns, venguts de la península, partiren voluntàriament en veure que no percebien els seus sous.

Pel que fa als entrenadors també hi hagué molts de canvis. Lluís Espinosa fou cessat a finals de desembre. Els encarregats de substituir-lo foren Josep Garrido i Josep Manchón. Quan pel mes de febrer hi va haver canvis en la presidència, els entrenadors foren Kiko Perez i Lluís Padilla. Com sia que el nou president, tal com explicarem més endavant, només va durar tres dies, aquests entrenadors també cessaren i retornaren Garrido i Manchón.

En aquests moments, en el club regnava el caos més impressionant. En dos partits jugats en el poliesportiu Germans Escalas només hi havia onze jugadors disponibles i en un d'ells, ni tan sols hi havia porter suplent. Per completar l'alineació es va recórrer a jugadors de l'equip juvenil. La penúria econòmica era angoixant. El 12 de febrer, Miquel Àngel Gómez va presentar la dimissió. Així ho veia la premsa: *"Gomez se'n va i arriba una gestora. M'he entregat al màxim però he dimitit perquè no puc dedicar al club el temps que requereix."* La comissió gestora estava presidida pel senyor Jaume Vidal i es va oferir la presidència al senyor Josep Domènech, expresident del Col·legi d'Àrbitres, que s'havia mostrat interessat en accedir al càrrec. En principi va acceptar de manera provisional fins que s'assabentàs de com estava la qüestió econòmica. Als tres dies va rebutjar l'oferiment.

La comissió gestora va dimitir i Jaume Vidal va convocar una assemblea de socis. N'hi varen assistir uns vint i malgrat tot, la tensió va ser constant. Naturalment fou impossible trobar un nou president i el màxim que es va aconseguir fou que Jaume Vidal i Francesc Vázquez fossin el president i el vice-president d'una nova comissió gestora que al menys regís al club fins a final de temporada. Quan acabà l'assemblea es varen produir escenes molt desagradables que varen transcendir. El *Diari de Balears* ho comentava d'aquesta manera. *"L'assemblea va acabar amb els socis dempeus, crits, retrets, insults, i amb Jeroni Petro fora de si recriminant a Miguel Àngel Gómez i la seva junta la mala gestió en el darrer any. La imatge va ser deplorable i alguns socis acabaren amb un disgust preguntant-se si aquesta era la mort definitiva del club."*

La moral de tot el cos social de l'Atlètic Balears es trobava en un dels punts més baixos de tota la seva història. Semblava que d'aquesta no se'n sortiria. Hem parlat poc de la part esportiva, però ja s'endevina que la trajectòria anava parella a la part social. De fet, al mateix temps que succeïen els fets relatats, l'equip ja estava pràcticament descendit a la primera regional preferent, cosa que va succeir de forma matemàtica tres jornades abans d'acabar el campionat.

Classificació

Constància	87 punts	Ciutadella	46
Manacor	75	Montuïri	45
Santa Eulàlia	72	Arenal	45
Sp. Maonès	71	Sóller	45
Vilafranca	71	P. de Calvià	42
Ferriolense	59	Alaior	40
Eivissa	58	Collerense	37
Poblense	57	Campos	32

Binissalem	54	Atl. Balears	32
Santanyí	51	Portmany	22

2005-06. Primera regional preferent

Just acabada la temporada anterior i malgrat la decepció produïda pel descens, Damià Estelrich, com a futur president del club, i Jeroni Petro, com a president de la junta pro-campo arribaren a un total acord de col·laboració.

Un vell conegut de l'afició, Manuel Martín Vences, va tornar al club en qualitat de director esportiu i fou contractat Antoni Amor, un jove entrenador que havia fet molt bona feina a l'Arenal. Amb ell va ingressar a l'entitat un jugador que es convertiria després en un dels més apreciats: el davanter Lucas Pou.

Les prioritats de la junta eren aconseguir que les autoritats d'una vegada i sense més dilacions s'implicassin en les obres de millora de l'Estadi Balear, i retornar el més aviat possible a la tercera divisió.

El director esportiu i l'entrenador estudiaren les necessitats de l'equip i escolliren els elements idonis per formar un equip lluitador però també posseïdor de classe ja que es preveia que la temporada no seria precisament un passeig triomfal. L'Atlètic Balears seria l'equip a batre.

A finals d'octubre es va incorporar al projecte el conegut empresari del sector immobiliari Matthias Kuhn que va ocupar una vicepresidència. Gràcies al senyor Kuhn l'exjugador del Bayer Leverkusen Jorg Reeb, que aleshores vivia a Palma, va fitxar per l'equip blanc-i-blau.

Les negociacions amb l'Ajuntament i el Govern de les Illes Balears anaven per bon camí i l'ajuda consistiria bàsicament en la reparació del voladís de la tribuna de preferència, reforçar l'estructura que està danyada i substituir la gespa natural per gespa artificial.

La Junta pro-campo va signar el conveni i es va acordar que les obres s'iniciaren una volta acabada la temporada 2005-06. El pressupost ascendia a un milió d'euros, dels quals l'Ajuntament n'aportaria sis-cents mil i la resta el Govern de les Illes Balears. A canvi, i per un espai de deu anys, l'Ajuntament tendria dret a organitzar a l'Estadi esdeveniments esportius, socials o culturals tal com succeïa en altres recintes de propietat municipal.

Si totes aquestes notícies eren prou satisfactòries, el mateix succeïa en la part esportiva. El començament va generar dubtes amb dues derrotes fora casa, però ben aviat l'equip es va refer i a la jornada vuitena va assolir el primer lloc de la classificació, lloc que no va abandonar en tota la resta de campionat. Així, i com sia que el campió ascendia directament a la divisió immediata, cinc jornades abans d'acabar la lliga, l'Atlètic Balears tornava a la tercera divisió.

S'havia fet una bona feina en tots els sentits. L'alegria tornava a la família blanc-i-blava.

Classificació

Atl. Balears	95 punts	Poblense B.	49
Alcudia	73	Murense	49
Andratx	69	S'Horta	48
Badia	65	Ferriolense B.	45
Santa Ponça	61	Esporles	45
Artà	59	Xilvar	43
Campos	57	Calvià	42
Cardassar	52	Espanya	40
Pla de na Tesa	51	Son Ferrer	35
Penya Arrabal	51	Patronato	32

2006-07. Tercera divisió. Quasi no havia acabat la temporada i les màquines ja entraren a l'Estadi Balear. Amb la instal·lació de la gespa artificial s'acabarien els problemes que, pràcticament des de la inauguració del camp, havia generat la gespa natural.

Tal volta una de les gestions més importants de la junta directiva fou la firma d'un acord amb la junta pro-campo pel qual aquesta cedia a l'Atlètic Balears els drets de la publicitat estàtica a l'estadi per un espai de deu anys. Al mateix temps, s'acordava emprendre de bell nou el vell projecte de constituir una fundació que gestionàs els interessos del club.

Tornant a la part esportiva, Bartomeu Vich havia substituït Manuel Martín Vences en el càrrec de director esportiu. Tolo Vich, tal com se'l coneix en el món del futbol, havia entrenat, quasi sempre amb èxit, nombrosos equips de l'illa. Antoni Amor seguia com entrenador

El primer partit de la temporada tocava jugar-lo a casa, però com sia que les obres anaven endarrerides es va jugar al camp de Son Malferit. Després es varen jugar dos partits a fora i el següent ja es va disputar a l'Estadi Balear amb una gespa artificial que presentava un aspecte magnífic. Setmanes després la batlessa de Palma la senyora Catalina Cirer, abans del començament d'un partit va fer la inauguració oficial i més endavant, també en dia de partit, ho va fer el president del Govern de les Illes Balears, el senyor Jaume Matas; ambdues visites foren molt agraiades. Llàstima que el primer partit acabàs en empat i el segon en derrota.

En general la temporada fou positiva, sobre tot tenint en compte que al menys vuit equips sobrepassaven de llarg el pressupost de l'Atlètic Balears. Sempre va ocupar llocs alts a la classificació i al final obtingué un digne sisè lloc.

El mes de novembre va morir, als 91 anys, Joan Amengual Ferragut "Rata." Jugador de l'Atlètic des d'abans de la Guerra Civil, en produir-se la fusió fou nomenat capità de l'equip, càrrec que va ocupar fins a la seva retirada, a la temporada 1948-49. En "Rata" potser hagi estat un dels jugadors més emblemàtics i més estimats per l'afició de l'Atlètic Balears.

A punt d'acabar el campionat, Damià Estelrich va manifestar el seu desig de dimitir ja que considerava que el club estava ben encaminat. Es va convocar una assemblea de socis a celebrar el dia 3 de maig per tal d'elegir un nou president. Ningú es va presentar i se'n va convocar una altra per al dia 10. Tampoc es va presentar cap candidat. Davant els precés dels assembleistes es va resoldre que Estelrich continuaria com a president fins a final de temporada. També es va aprovar que el senyor Fernando Crespí Luque, un jove directiu, fos l'administrador únic del Club.

Poc després va acabar aquesta temporada, que podríem dir que fou de transició i consolidació.

Classificació

Eivissa	80 punts	Alcúdia	55
Mallorca Atl.	72	Ciutadella	51
Poblense	66	Sp. Maonès	47
Margaritense	66	Alaior	46
Binissalem	65	Constància	36
Atl. Balears	65	Vilafranca	35
Ferriolense	62	Montuïri	35
Santa Eulàlia	60	Collerense	34
Manacor	56	Andratx	31
Santanyí	55	Sóller	16

2007-08. Tercera divisió. A principis del mes d'agost, consumada la dimissió de Damià Estelrich, tengué lloc un nova assemblea de socis per tal de nomenar una comissió gestora presidida per Fernando Crespí Luque que regiria el club fins a la convocatòria d'eleccions d'un nou president.

S'ha de dir que Fernando Crespí i els seus col·laboradors, segurs que no hi hauria cap altre candidat a la presidència, ja feia estona que anaven preparant la planificació de la temporada. Se sabia que l'entrenador Antoni Amor no continuaria per decisió pròpia. La persona designada per dirigir l'equip fou Tomàs Gibert, que la temporada anterior havia entrenat amb molt d'encert al Margaritense i l'havia classificat per jugar la lligueta d'ascens a segona B. La paraula lligueta ja no tenia sentit ja que des de la temporada anterior s'havia tornat al sistema d'eliminatòries.

Després de disputar uns quants partits amistosos va començar la temporada situant-se l'equip, des de la primera jornada, a la capçalera de la classificació.

Al mateix temps Fernando Crespí Luque fou proclamat president de l'Atlètic Balears. Crespí aportava a la presidència un nou estil. Destacava, sobretot, la seva capacitat d'il·lusionar, d'engrescar, combinada però, amb un coneixent del terreny que trepitjava. Arribava al club en un moment en que semblava havien desaparegut les velles baralles, que l'economia, sense permetre alegries fora de lloc, estava més o manco ben encaminada, l'Estadi Balear presentava un nou aspecte... l'afició, en fi, el va rebre amb molta simpatia i esperança.

Ja s'ha dit que l'actuació de l'equip en el campionat de lliga era molt satisfactòria. Fins a la dotzena jornada no va perdre cap partit i sempre va encapçalar la classificació. Només a la jornada vint-i-vuitena va perdre el liderat. El va recuperar al cap d'una setmana i després va començar un període d'alternança en l'ocupació del primer lloc entre el club blanc-i-blau i el Mallorca Atl. El Santa Eulàlia, que durant un temps fou també un ferm candidat a la primera posició, cap al final del campionat va aflluixar una mica.

Malgrat aquesta bona executòria l'afició no estava gaire contenta amb l'actuació de l'entrenador. Se li criticava una certa falta d'ambició i que a voltes pecava de conformista. Part de la junta directiva compartia aquesta opinió. El cert és que, després de tres derrotes quasi seguides fora de casa Tomàs Gibert fou cessat. Lògicament Gibert no entenia aquesta decisió, però malgrat tot tenia paraules d'agraïment per a l'afició de l'Atlètic Balears.

El seu substitut va ser Antoni Cazorla, que en temporades passades havia dirigit el Mallorca Atl. a la segona divisió B. Dues jornades després l'Atlètic Balears, aleshores segon a la classificació i a un punt de distància del Mallorca Atl., s'enfrontava a aquest equip al camp de Son Bibiloni. El resultat de 0 a 2 a favor de l'equip de l'Estadi Balear el va fer pujar de bell nou al primer lloc.

Quinze dies després, a Cala d'Or, l'Atlètic Balears va aconseguir el campionat guanyant a l'equip local per 0 a 2. Havia estat un final de lliga tremendament disputat en el qual qualsevol dels tres primers classificats hagués pogut ser el campió.

Classificació

Atl. Balears	84 punts	Ciutadella	51
Mallorca Atl.	83	Poblense	49
Santa Eulàlia	77	Soledat	44
Santanyí	75	Cala d'Or	43
Ferriolense	67	Montuïri	42
Constància	66	Alaior	42
Binissalem	64	Artà	30
Alcudia	60	Serverense	26
Sp. Maonès	54	Margaritense	26
Manacor	52	Villacarlos	14

Eliminatòries d'ascens a segona divisió B

Universidad de Oviedo 1, Atlètic Baleares 1
Atlètic Baleares 2, Universidad de Oviedo 1

Gernika 0, Atlètic Baleares 0
Atlètic Baleares 2, Gernika 0

El president Fernando Crespí, que al cap de pocs dies va encapçalar la representació del club que fou rebuda al saló de plens de l'Ajuntament de Palma per la batllesa la senyora Aina Calvo, era un home feliç. El seu treball, la seva dedicació, havia tingut el guardó de l'èxit i el reconeixement de l'afició com a premi.

2008-09. Segona divisió B. Hi havia una gran expectació respecte al que seria la temporada després de 18 anys de retrobar-se el club amb la segona divisió B. Fernando Crespí continuava com a president i aquesta era una bona notícia ja que el seu característic optimisme havia contagiats a l'afició

De totes maneres algun nuvolot es passejava per sobre l'Estadi Balear. La crisi econòmica que afectava, i afecta encara ara al país, havia minvat les possibles ajudes institucionals i particulars aparaulades a rel de aconseguir l'ascens. Hi va haver una retallada del pressupost previst en un principi.

L'equip continuaria entrenat per Antoni Cazorla i Bartomeu Vich seguiria ocupant la secretaria tècnica, i es conservarien alguns jugadors que havien estat bàsics en la temporada anterior (Lucas, Esteban, Rubio, els germans Ramon, Bueno, Oscar etc.) i de la península vingueren nous jugadors en principi desconeguts pels aficionats.

La temporada no va començar bé. El primer partit fou a l'Estadi Balear contra el Vila-reial B que va derrotar a l'Atlètic Baleares merescudament. Després del tercer partit, l'equip tenia un solitari punt i encara no havia marcat cap gol. Quan es duïen catorze partits jugats, Cazorla fou destituït. Amb Bartomeu Vich a la banqueta com entrenador provisional es va empatar a Sabadell i dies després Francisco, ex jugador del Sevilla i l'Espanyol va prendre possessió del càrrec d'entrenador.

Ja amb Francisco a la banqueta és va guanyar el següent partit i l'equip va abandonar els llocs de descens. Semblava que la dinàmica perdedora havia canviat, però va ser flor d'un dia. L'equip va anar perdent partits un rere l'altre i lògicament va tornar a les posicions de descens. La única alegria de l'afició la va tenir el 1 de febrer quan l'equip, després d'anar perdent per 1-2 contra el Barcelona B, el qual s'havia avançat gràcies a dos gols de Pedrito, (si, l'actual jugador internacional barcelonista Pedro) va aconseguir remuntar el partit i acabar guanyant per 3-2

Tot de seguida es va iniciar un carrousel de nous fixatges, baixes, altra pic canvi d'entrenador (Francesc Soler "Chichi" va substituir Francisco) però no fou possible conservar la categoria. Curiosament de quatre equips que descendiren, tres eren balears: el Santa Eulàlia, l'Eivissa i l'Atlètic Baleares

Classificació 2008-09. Segona divisió B

Alcoià	73 punts	Oriola	49
Vila-reial B	72	Valencia B	48
Sant Andreu	62	Osasuna B	48
Sabadell	61	Benidorm	45
Barcelona B	60	Denia	45
Gramenet	57	Terrassa	42
Ontinyent	56	Alzira	41

Lleida	56	Eivissa	35
Badalona	54	Santa Eulària	34
Gavà	51	Atl. Balears	33

2009-10. Tercera divisió. Malgrat haver perdut la categoria, des de el primer moment es va poder veure que els components de la junta directiva, amb Fernando Crespí al front, no havien caigut en el desànim ni pensaven abandonar la nau.

Pot ser que una de les claus importants fou que la col·laboració amb l'empresa *Inverfutbol* propietat del senyor Bartomeu Cursach Mas no s'havia interromput, ants el contrari, s'havia enfortit. Així un grapat de jugadors nigerians, Bio, Rafeal, Ibok, Lawal, Peter i Daniel, alguns internacionals de la selecció sub-21 del seu país, s'incorporaren al club blanc-i-blau

La majoria de jugadors de la temporada anterior, manco Esteban, Ernesto i Oscar no varen continuar. Fou sentida la baixa de Lucas Pou, un jugador que havia estat talismà dels dos ascensos i que va subscriure fitxa pel Constància. Per suplir les baixes la junta directiva va gestionar els fixatges de jugadors que havien destacat en el passat campionat de tercera divisió (Linares, Pomar, Bazan, Morales, Edu ...) Un fixatge molt emotiu fou el retorn d'Andreu Llistó tan estimat per l'afició de l'Atlètic Balears. Els seguidors varen recobrar els ànims perduts.

L'entrenador designat per dur endavant el projecte fou Pere Mariano que havia entrenat al Montuïri i al Manacor entre d'altres.

Va començar el campionat i les dues primeres sortides foren decebedores. Es va perdre a Campos i a Sant Rafel A la jornada quarta l'equip ocupava ell lloc onzè de la classificació. Pere Mariano fou cessat i Angel Pedraza, un exjugador del Barcelona i del Reial Mallorca, i del qual es recordava una molt bona temporada dirigint el Sóller fou contractar per entrenar l'Atlètic Balears.

El canvi d'entrenador esdevingué espectacular. L'equip va estar tretze jornades sense perdre cap partit i ben prompta va ocupar els primers llocs de la taula classificatòria.

El que faltava de campionat fou una lluita aferrissada entre quatre equips: Santa Eulària, Atlètic Balears, Sant Rafel i Constància. Cap al final, el Sant Rafel va anar perdent força i ni tan sols va aconseguir classificar-se per disputar les eliminatòries d'ascens. En canvi el Constància va anar de menys a més i arribà al final del campionat en un excel·lent estat de forma

Fins a les darreres jornades no es sabia qui ocuparia el primer lloc al final del campionat. Fou precisament a la penúltima, en guanyar l'Atlètic Balears a Lloseta quan es va proclamar campió.

El darrer partit de lliga a l'estadi coincidí amb la celebració dels cinquanta anys de la inauguració de l'Estadi Balear i va comptar amb l'assistència de les primeres autoritats del municipi, de la illa i de la província. La junta directiva, amb Fernando Crespí al capdavant, va retre un homenatge als ex-jugadors Rafel Fita, Joan Morro i Julià Cantallops que el 8 de maig de 1960 participaren en el llegendari partit inaugural jugat amb el Birmingham.

Però els endevinaments es precipitaven. Tot d'una es va saber que l'equip que havia tocat en sort per disputar l'eliminatòria era el navarrès Tudelano i el primer partit era a casa el 16 de maig. Mes de 5000 persones es varen congreguar a l'Estadi Balear per animar al seu equip. El resultat final fou d'1 a 0 a favor dels locals.

L'afició no les tenia totes segures però a mesura que anava avançant la setmana, la gent va anar animant-se més i més. El dia del partit, 23 de maig, dos avions amb més de 400 persones partiren el dematí cap a Tudela. L'encontre fou d'infart. Cap al final del partit el Tudelano anava guanyant

per 2 a 0 però quan faltaven set minuts per acabar, l'àrbitre va assenyalar un penal fet a Rafeal. Gio fou l'encarregat de executar-lo i la pilota va entrar a la porteria.

Foren dotze minuts (l'àrbitre en va afegir cinc més) que la gent present i els que a les illes presenciaven la retransmissió per IB3, no oblidaran fàcilment. Quan l'àrbitre xiulà el final del partit, al camp Jose Antonio Elola de Tudela es va desencadenar una bogeria i les imatges viscudes de la gent plorant o rient d'alegria restaran per sempre en el record.

Fernando Crespi i la seva junta directiva i també Bartomeu Cursach que tant s'havien involucrat amb el projecte de retornar a segona divisió B quan més prest millor, podien estar satisfets.

Classificació

Atl. Balears	81 punts	Montuïri	51
Santa Eulària	78	Ferrieres	47
Constància	74	Alaior	47
Ferriolense	66	Llosetense	42
Binissalem	64	Poblense	40
Santanyí	63	Campos	40
Alcudia	59	Collerense	37
Mercadal	57	Independiente	37
Sant Rafel	55	Esporles	27
Arenal	52	Ciudadela	27

Eliminatòria d'ascens a segona divisió B

Atl. Balears 1, Tudelano 0 Tudelano 2, Atl Balears 1
Gracies al doble valor dels gols aconseguits a camp contrari,
l'Atlètic Balears va ascendir a la segona divisió B

Llorenç Araque Bergas,
Loren

Josep Manuel
Contreras Campaña

Francesc Perez Martin

Rafel Zamorano Gómez

Miquel Angel Calleja Verger

Joan Garcia Fernández, Juanito

Antoni Amor Fernández, entrenador.
Temp. 2005-06. Ascens a tercera divisió

Damià Estelrich Dalmau, president.
Temp. 2005-06. Ascens a tercera divisió

15 de juny Temporada 2007-08. Eliminàtoria d'ascens a segona divisió B. Estadi Balear
15 de juny de 2008. Atlètic Baleares-Gernika (2-0)
Cuesta, Santos, (m. 46 Bueno) Rodri, Esteban, G. Ramon,
F. Ramon, Lucas, (m.98 Isma) Pablo, Rubio,(m. 108 Fuentes) Oscar i Lopez

Lucas Pou Nissert, Lucas

Joan Ramon Rodriguez Arbona, Rodri

Antoni Cazorla Reche, entrenador.
Temp. 2007-08. Ascens a segona divisió B

Fernando Crespi Luque, president.
Temp. 2007-08. scens a segona divisió B
Temp. 2009-10. ascens a segona divisió B

El vell brollador de la Rambla testimoni de l'alegria de jugadors, directius i seguidors blanc-i-blaus

El Consistori de Palma, presidit per la batlessa Aina Calvo, amb el president Fernando Crespi, directius, jugadors, cos tècnic i aficionats de l'Atlètic Balears

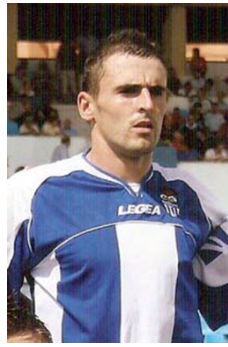
Fernando Crespi, president de l'Atlètic Balears, Diego González, Miquel Bestard, i Joan Valenzuela, després d'entregar sengles obsequis als antics jugadors Rafel Fita, Joan Morro i Julià Cantallops, presents aquell 8 de maig de 1960

Emotiu record pels jugadors que el 8 de maig de 1960, inauguraren l'Estadi Balear

Ernest García Gallego

Esteva Muñoz Nogales,

Oscar Navarro Garcia,

Angel Pedraza Lamilla,
entrenador.
Temp. 2009-10.
Ascens a segona divisió B

Temporada 2009-10. Eliminatòries d'ascens a segona divisió B. Camp Jose A. Elola. Tudela
23 de maig de 2010. Tudelano-Atlètic Baleares (2-1)
Ibok, Lawal, Pomar, Peter, Bazan, (m. 55 Ernesto) Esteban, Linares
Edu, (m. 30 Rafeal) Llistó, (m. 78 Nacho m.) Oscar i Gio

La presidenta del Consell Insular de Mallorca, Francina Armengol, amb la directiva, cos tècnic i jugadors de l'Atlètic Balears

HIMNE DE L'ATLÈTIC BALEARES

**L'equip nostre s'anomena com les Illes
amb elles s'identifica i representa amb honor.
Són els nostres els colors de la mar blava
com també el de la llum clara de la nostra
tradicció.**

**És aposta que els grans amb els infants
junts suport els donam i tots plegats els
animam.**

**I així totes les grans gestes recordam,
per això plegats cantam...
L'Atlètic és el més gran.**

**Atlètic, Atlètic, oe, oe, oe.
Atlètic, Atlètic, oe, oe, oe.**

**És l'escut que portam damunt el cor
allò que més ens motiva a lluitar pel més bo.
Entre noltros no hi ha classes socials,
l'amor al Balears
és l'única condició.**

**Atlètic, Atlètic, oe, oe, oe.
Atlètic, Atlètic, oe, oe, oe.
Atlètic, Atlètic, l'Atlètic és el millor.**

El Ferreret, mascota oficial de l'Atlètic Balears
Dibuix original d'Antoni J. Bibiloni Palmer, Bibi